Însemnările unui pasionat
ALPINIST
Vol. I

12 Septembrie 73

<u>Alpinismul</u> - cuvânt magic, descoperit de mine odată cu numele Alpilor fără să pot preciza cu exactitate anul, dar în orice caz foarte demult (15-20 ani). Până la 18 ani am avut doar informații din cărți și ziare. Ca orice copil am încercat senzația pereților verticali încercând să mă cațăr pe stâncile locurilor natale în minunatele vacanțe de vară. Odată cu descoperirea cărților „Oameni și munți" V. Semenov, „Tigrii din Himalaia" F. Rudolf, „Înalta aventură" Ed. Hillary încep să-mi formez o părere precisă despre alpinismul de iarnă și în mine se naște dorința de a practica acest sport. Minunatele zile de schi mi-au adâncit și mai mult această dorință. Iar înafara câtorva ieșiri până la 900-1000 m nu am întreprins nimic deosebit lipsindu-mi resursele și partenerii.

Despre cățărarea pe stânci aceleași informații limitate, necunoscând nimic de asigurare,

auzisem de Floarea Albastră, Floarea Artei dar nu puteam să-mi dau seama despre ce e vorba.

Orizontul mi se lărgește enorm de mult în anii studenției când împreună cu bunul meu prieten Ion Săveanu am început a cutreiera mereu alte și alte locuri. Grație unchiului Doru mi-a rămas [illegible] de schi fiind unul dintre obișnuiții pârtiei de la Băișoara. Primele alunecări pe schiuri cu plastic (Zakopane) fac să-mi schimb întru-câtva părerile și să-mi dau seama că schiul este cel mai minunat sport. Învăț tehnica schiului destul de rapid cu prețul a numeroase solicitări a gleznelor și genunchilor (devenisem un client cunoscut al instalației de ultrascurte de la Spitalul Studențesc). De fapt schiul mi-a deschis drumul spre munții mei dragi, prin intermediul lui ajungând să cunosc pe rând forțe din Retezat, Rodnei, Făgăraș. Cu multă plăcere îmi amintesc de iernile în creasta Rodnei (Vf. Galat) spre Ineu și în special de drumul de creastă Podragu-Bâlea făcut cu Ion în condiții de iarnă (tot atunci am

făcut și Podragu - Viștea Mare). Acum când mă gândesc la condițiile în care am făcut creasta Podragu - Bâlea mă trec fiori de groază, amintindu-mi de traversarea din strunga „La trei pași de moarte" - căldarea Caprei. Și totuși am scăpat întregi. Sosirea noastră la Bâlea producând o deosebită impresie asupra unui mic grup de alpiniști din cabană. Aceasta s-ar părea a fi prima ispravă mai de seamă din începuturile mele în ale alpinismului.

Tot în această perioadă (vara 67) am cunoscut Cheile Turzii și am văzut prima echipă de cățărători la lucru sub conducerea lui Ghiglu pe care-l cunoșteam de la Băișoara. Încep să mă interesez la Cluj de posibilitatea de a practica alpinismul dar fără rezultat. În vara 68 cunosc Piatra Craiului cu toată creasta și Crăpătura însușindu-mi (din instinct) noțiunile elementare de cățărare.

În iulie 70 revin în Piatra Craiului parcurgând cu Ion, Mioara și Ioana drumul Plaiul Foii - La Lanțuri - Vf. La Om - creasta nordică - Cab. Curmătura - valea Crăpăturii

în condiţii dramatice din cauza lipsei echipamentului şi a antrenamentului (surprinşi în ploaie).

Repartizarea la Huedin şi apoi la Turda a urmărit în special apropierea de munte pentru a putea continua activitatea de schi.

În acele momente nici nu mă gândeam (sau poate chiar renunţasem) la ideea de a mai face alpinism, consacrându-mi toate orele libere tenisului şi schiului.

Întâmplarea mi-l scoate în drum pe Mişi (Szalma), un om pornit după munte şi alpinism. Cu ocazia unei ieşiri la Băişoara discutăm pentru despre alpinism şi stabilim în principiu ca după întoarcerea mea din armată (dacă voi reveni la Turda) să ieşim împreună în Cheii pentru a-mi forma (definitiva) noţiunile despre alpinism.

După întoarcerea din armată în urma eşuării tentativei de transferare la Cluj, mi-am dat seama că mă voi ocupa în mod serios de alpinism.

Întors la Turda aşteptam cu nerăbdare

ziua în care aș fi prins fato-n fotă cu noua mea distracție. Și iată că în a II-a Duminică a lunii noiembrie 71 stabilesc cu Mihai a mă prezenta în Chei pentru „introducere".

Într-o răcoroasă dimineață de toamnă, cu soare strălucitor iau drumul Cheilor urcându-mă în autobuzul de M. Viteazu și de acolo pe jos. La ieșirea din Cheia mă ajunge Mihai cu motorul, tamuduind putin surprins că totuși n-am fugit de încercare.

Ajunși la cabană mă pune în brațe o coardă și pe cap o cască de protecție și o ia la fugă prin Chei. Rămân surprins de această modalitate de deplasare, dar nu comentez nimic și încerc să mă țin cât mai aproape de el. Probabil a vrut să-mi încerce abilitatea la deplasare dar mai cu nu l-am lăsat. După o prezentare în fugă a pereților (din care bineînțeles n-am reținut nimic) ne-am oprit la peretele lui Turdeanu, unde mi-a prezentat ceptorile alpinistului, câteva noțiuni de asigurare și autoasigurare, de coborâre, mi-a arătat drumul și mi-a urat succes

Prima lungime, regruparea, rapelul și din nou întreaga tură. Am urmat în continuare Fisura turnului, Cobor Ieri, Cructuril Lex-Terminare, mâinile îmi erau numai sânge, la fel genunchii și coatele, totuși eram fericit și încântat de noua mea îndeletnicire. Flămând și rănit m-am întors acasă. Nelu când m-a văzut m-a compătimit din tot sufletul și m-a sfătuit să renunț la alpinism. I-am răspuns că nici nu mă gândesc, dar zilele următoare eram țeapăn ca un lemn din cauza febrei musculare. Și totuși duminicile următoare am mers iar și am făcut Colțul Estic, Colțul Vestic și Peretele Turnului. Tot din ce în ce mai entuziasmat și îmi dau seama că odată începută treaba, nu știu ce l-ar putea îndupleca să renunț. Unde mai punem la socoteală că am devenit și erou de film într-un documentar TV despre Cheile Turzii.

A patra duminică a fost o zi neagră, care ~~[illegible]~~ ar fi putut să mă determine să renunț pentru totdeauna. Dar să vedem despre ce a fost vorba. În ultima duminică a lunii

noiembrie se sărbătorește de către mica familie a alpiniștilor clujeni (și acum și Ardealului) Memorialul Goro Ion. Ca de obicei la această dată prima zăpadă răspunsese prezent instalată de o 2-3 săptămâni, dar geroasă. Eu cu Mihai și Sanu Mită, tandem cu Miky Gyorgyán, ca formă tradiție, intrăm în Creasta Colțului Crăpat, traseu în care s-a accidentat mortal Goro. Echipa clujeană intră prima, urmată imediat de noi. La prima regrupare stăm trei oameni (Mihai, Sanu și eu) peste o oră deoarece Miky are dificultăți din cauza gheții pe parcursul lungimii a 2-a. În sfârșit pleacă Sanu urmat îndeaproape de Mihai. Cum în regruparea a 2-a nu e loc pentru al treilea sunt obligat să stau în continuare în prima regrupare pătruns până la inimă de frig. Când îmi vine rândul sunt înghețat complet, degetele nu mă mai ascultă de loc. Totuși parcurg cu mare greutate locul după care întâlnesc un punct dificil de care nu pot trece cu toate eforturile mele. Mihai își dă seama de situația în care mă aflu și propune să ne retragem. Clenciul de

renunțați, accept propunerea și ne retragem onorabil (ce cuvânt oribil!).

Toată ziua nu am mai fost bun de nimic, chinuit de întrebări; gândindu-mă că nu sunt făcut pentru alpinism și ar trebui să renunț. Totuși pe undeva îmi dădeam seama că la mijloc trebuie să fie lipsa antrenamentului specific (cele trei duminici anterioare nu însemnau nimic) și a acomodării cu lucrul în asemenea condiții.

Cum zăpada își făcuse apariția mi-am hotărât să renunț la cățărare în favoarea schiului până la primăvară când voi lua o hotărâre definitivă privind viitorul meu în alpinism.

Seara împreună cu Mihai acordăm ajutor echipei orădene care intrase în Turnul Ascuțit și la rapelul final erau să se sinucidă înghețați cum erau și după o zi de stat în perete. Așa am luat parte la prima acțiune salvamont neoficială, împlinindu-mi-se o dorință mai veche, din momentul în care aflasem de existența salvamontului. Cred că tot atunci am hotărât să urmez formația

din Turda care știam că există formal (sînt formă de voluntariat).

În lunile de iarnă sînt săptămînal la Băișoara sau cînd am chef și în timpul săptămînii, fiind foarte incitat de acele „starturi".

În timpul săptămînii mă documentez serios asupra alpinismului citind cam tot ce a apărut la noi în țară, în acest domeniu.

În februarie-martie însuflețit de entuziasmul lui Mihai întocmim planuri de muncă, tabele, cereri, situații pentru a pune pe picioare laboratorul și secția de alpinism din cadrul nou înființatei A.S. „TURDEANA" Turda. Toate aceste exerciții ne sînt de mare folos mai tîrziu, cînd am reușit, după părerea mea, să conducem cu multă armonie activitatea secției.

Cum zăpada întîrzie pe pîrtia Buscatului, aproape săptămînal ieșim în Cheii, iar la 1 aprilie plec la Predeal pentru o săptămînă de schi.

Aveam impresia că Mihai aproape renunțase la speranța de o mai vedea, și pe undeva și

eu aproape eram de aceeași părere, mai ales că încă aveam în minte acea coțăroare de iarnă.
Zăpada nu ține totuși la nesfîrșit și în a doua jumătate a lui aprilie (obligat și de jurămîntul meu de a nu rămîne nici o duminică în Turda, atîta timp cît voi fi obligat să lucrez aici) reiau activitatea. Cînd intru în Chei rămîn surprins de numărul mare de fete necunoscute, lămurindu-mă pînă la urmă că sînt noii aspiranți la plăcerile alpinismului de care îmi povestise Mihai.
Foarte emoționat mă leg în coardă cu tînără Mititeanu și fac școala turdeană pentru recomandare, pentru ca imediat să primesc sarcina de a conduce în Gabor F. doi începători (parcă eu eram marele ramificator): Nelu Banu și unul pe care nu l-am reținut. În aceeași zi cu Gyuri König și un al doilea secund (nu i-am reținut figura) am făcut peretele Rotunjitului. Rapelul mi-a dat multe emoții nefiind sigur că-l mai știam precis. Pînă la urmă cred c-am coborît mai mult prăpăstește.

Tot în această perioadă inițiem acele întâlniri de vineri seara la sala CCFS pentru a discuta programul de duminică și unele probleme teoretice. Se adună actele pentru primele legitimații. Cunosc astfel pe noii mei coechipieri: Ilie, Istvan, Ciaba, Laci Moravek, Adrian, Cortică, Gabi, la care se adaugă clujenii Gelu, Mircea, Nelu Bacur, Sorin, A Izolu fetele Geta și Elly, Eva

Se Moi-lunca pleacă în Cheile Râmețului, eu plec acasă la făcut beton și plasa pentru gard.

Cu prima duminică începem punerea în aplicare a programului de pregătire elaborat, reconstituind acțiunea de salvare a accidentatei Tour Mirela, când cunoștință cu rapelul Müller și funicularul. În completare încercăm Peretele Scorus, revenindu-mi cinstea de a fi cap. Treaba merge foarte prost, după câțiva metri căzând în coardă ca o bortega.

Și astfel înregistrez prima cădere, de pe urma căreia mă aleg cu o frumoasă urmă roșie peste spate și piept. Mihai este furios la culme dar n-am ce-i face. Trece Ciaba la rând și cu

mari eforturi reușește să treacă, lucru ce-i prilejuiește o mare bucurie. Alte chinuri ca secund și până la urmă reușește să treacă cu chiu cu vai. Puteam să mă gândesc atunci că va veni o zi când voi merge fără scărițe și nu odată, ci de câteva ori. Deci totul era chestie de antrenament și experiență.

Tot în această perioadă lucrăm la stăpânirea refugiul întrevăzând în acesta cea mare avantaj pentru activitatea viitoare a ~~echipei~~ Secției și introducem antrenamentul de miercuri în Cheile Turzului. În prima zi, plin de însuflețire, parcurg fără greșeală în totalul, Diedrul și Surplombița. La aceste antrenamente, execută primele „zboruri" și Ilie și Ștefan. Mai grav a fost cu Ilie (15-20 m) în urma cărora se alege cu o fisură la rotulă, potolindu-i pofta din entuziasmu. Căderile se datoresc lipsei de experiență a secunzilor. La antrenamentul următor, cu ridicare de mâinile umflate, secundez pe Mihai la o lungime de premieră (neterminată nici azi). S-ar părea că e luna premierelor deoarece

în Chei, pentru prima dată cu Laci Mare în coardă, definitivăm ultimele două lungimi din Creasta lui Bors, cu care ocazie bat primele pitoane.

Îngrozită, dar totuși extrem de ostilă autoritatea de secund la premieră, suportând cu stoicism ore întregi cele câteva poziții posibile într-o regrupare.

Prima duminică din iulie îmi oferă ocazia de a participa la întâia competiție de alpinism.

Locul: Vadul Crișului cu ocazia cupei „M-ții Apuseni". Deplasarea cu autostopul, cumpărarea banului de dormit și cazarea pe treptele crăcilor sunt uvertura evenimentului. Fac coardă cu Adrian secund în Tr. 1 și 2 și cap rotativ în Tr. 3 cu Istvan. Escalada la coardă dublă e ceva deosebit așa că cele 2-3 X din primul traseu sunt senzaționale, dar la regrupare îmi dau sufletul trăgând de corzi, care se încăpățânează să urce cu foarte mare greutate.

Observ că am omis luna iunie de care sînt obligat să revin. Înainte de întoarcerea în Suspendat păstrăm un moment de reculegere în amintirea lui Petrică Stanciu, fapt ce-mi provoacă o mare emoție, așa că merg mereu din [illegible] în [illegible]

×lici Găbi ca secund nu e mai brav. Tot în aceasta lună fac și surplomba din Turnul Santilii. Revenind la iulie, consemnez reluarea antrenamentului de miercuri în Cheii (beneficiind și de ajutorul neprecupețit al Transcendentalului (Cetos Fea Ciment - Cârnare Tandrul). Prima lungime din Fisurile Peretelui Uriaș și la antrenamentul următor Mihai îmi oferă surpriza intrării în primul V: Turnul Ascuțit. La intrare mă întreabă dacă am coarda, îi răspund că nu cine știe ce și o luăm la greu (după primele două lungimi mergem rotativ) ale să terminăm cu mult mai devreme decât mi-am închipuit.

Cu aceasta, pregătirea pentru ce urmează cu adevărat este încheiată și la mijlocul lunii plecăm cu motorul în Piatra Craiului, mai vechea cunoștință. Drumul cu escale la Mediaș, Sătul Sătesc Moșna (vizităm biserica veche), Făgăraș (gemul de struguri), Brașov și Zărnești (pentru aprovizionare) se încheie la căderea serii la Plaiul Foii. Cu indicații primite de la Balmez ne îndreptăm în mare grabă pe întuneric spre Cabana Ascunsă unde ne așteaptă

Sina, Ilie și Istvan. Distracția începe din momentul în care pierdem poteca și ne angajăm până la urmă spre Bianca, drum cunoscut de Mihai. Din fericire nu durează mult și Cel de Sus ne blagoslovește cu un potop de toată frumusețea. Lanterna devine inutilă deplasându-ne la lumina fulgerelor. În momentul în care suntem uzi până la piele (pentru spus), hotărâm retragerea și ținându-ne de braț, conduși de un frumos torent ajungem plini de apă bună noaptea spre Plaiul Foii. La bazul lui Dordeneț ne schimbăm, intrăm în saci de dormit, sperând tot ce cei de la trenuri să ne aștepte. A dimineața următoare o pornim din nou spre Bicaza și pe la amiază ajungem. Am o mică surpriză întâlnindu-l pe Mircea Petrescu (cunoscut cu Sina !). Cum timpul nu e prea favorabil stăm până noaptea târziu la tufaș în atmosfera inegalabilă a acestui colț de rai, parcă anume rezervat bonei.

Adrian zi Sina cu Ilie și Istvan intră în Creasta Sfinților, iar eu cu Mihai(c) în Creasta Prieteniei (14)

Mai un piton, mai 13 fire de iarbă, escalada se desfășoară în bun sentiment și la ieșire adăpostiți sub un bolovan, de ploaie care a început să se

ceornă, fumăm împreună singura țigară („pipa prieteniei") și-i admirăm pe băieți cum cată-rese voinicește creasta Tomnului. Când ne adunăm la „cabană" Ilie și Istvan nu mai obosesc să ne descrie cu lux de amănunte aventura lor.
A treia zi plecăm în misiune de documentare în grandiosul Canion Cioclunga, pătrunzând în Lespezile Sirei (denumirea din nomenclator este impronunțabilă de retinut), unde intră în apă a patra Mihai cu Dinu, iar noi ieșim prin Vâlcelul cu Fereastră la creasta în zona Turbatelor dar nu vedem nimic, așa că ne întoarcem și-i așteptăm. Cu toată vremea mohorâtă, buna-dispoziție nu ne părăsește, toți fiind preocupați de calitatea macaroanelor cu carne (delicioase afumate - ce mai: specialitatea casei). În timpul discu-țiilor Ilie lansează celebrul „Nu se poate trente" iar Istvan spală vasele pe motiv „că n-a făcut armată" (La această oră el are „satisfacția" de a face armata, așa că să se ferească cel care nu va avea armată când se va întoarce). Duminică coborâm și urmează plictisitorul drum al întoarcerii

singura breunie, cafeaua din cetatea Sighișoarei.
Întorși acasă facem demonstrație de cățărare cu ocazia cupei „Pitonul de Argint" pe care-l câștigăm detașat. În coardă cu Ciaba fac sute trasee din care Creasta Frumoasă pentru prima dată.
Sâmbăta tot cu Ciaba fac Prispanul Mic ca încălzire.
Urmează Inversatul (păcătos) cu Mihai după care intrăm în vacanță. Mihai pleacă cu Toky în Polonia (am rucsac), eu cu Ilie facem drumul Bârsoara - Rez. Scărișoara Belioara - Valea Poșegii (ce bate la pielea goală, după aspectul tracelor)
La 23 Aug. plec cu Hehu la mare, însă gândul tot la munte mi-stă.
Odată vacanța terminată ne reîntâlnim dornici de lucru la începutul lui septembrie. Sîpor oștire băieți, dar vin Ezi și Bruno. Pe lângă multe pelmași fac cu Mihai Lanțul și Secund Peretele Colțului Crăpat (V A), iar cu Laci mare rotativ Vígh Tibor (A xxv-Anii) VB. Traversul îmi revine mie, fiind foarte încântat. Cu Ezi fac Hornul Morak (rappel, traforaj).

Pregătire salvamont, funicularul, poze, ~~l~~ memoriu la C.J.E.A.L. pentru omologare
Ca rezultat al pregătirii de peste vară, urmează înscrierea echipei în ed. ~~72~~/73 a Campionatului Republican - Tineret (cu derogare de vârstă).
Fac cunoștință cu Bucegii (cu alpiniștii) la Refugiul Coștila cu ocazia primei etape de campionat. Foarte curios, fac cunoștință cu conglomeratul antrenându-mă în Tancul Ascuțit (Fisura întreruptă) dar Ilie nu vrea să mă urmeze nici în ruptul capului („Nu pot tiruile și gata")
Vremea nu ne lasă în pace, etapa nu se ține, dar pentru a nu pleca cu mâinile goale acasă Mihai mă aruncă în „groapa cu lei" = Policandrul (fac echipă cu Vali Crăciun iar A. Szalma cu Ilie).
La intrarea în traseu plouă, mai târziu lapoviță frig cât pot de Vali la surplombe, iar ultimele lungimi le facem în plină iarnă. Coborâm pe Brâna Aeronă și înoptăm (am dat-o dracului).
Noroc că Mihai vine în fața noastră cu lanterna și ajungem cu greu la refugiu. Jos la Căminul Alpin oficialii fac mare scandal și ne

amenință cu descalificarea din campionat, dar până la urmă suntem iertați.

Astfel s-a desfășurat prima iarnă a noastră în societatea alpinismului românesc. Lumea ne-a act de existența A.S. „Tordeana", ni se comunică afilierea la F.R.T.A., iar invitațiile la alpiniade încep să curgă.

Din lipsă de fonduri nu le putem onora, dar totuși facem sacrificii și ne prezentăm la Alpiniada I.P.G.G. Refugiul, gazdă ospitalieră, ne primește cu multă căldură și într-o vreme mai mult de iarnă decât de toamnă face rotativ Balcoanele (IIB) cu Laci Moravek (primul fraser ft. cat. II-a). Nu ratez ocazia unei afaceri bune și cumpăr (ceva) o coardă de la unii din Albirstro.

Iar repede acasă unde ne așteaptă cupa „Gara Hanș", unde vrem să facem o figură frumoasă.

Ultima duminică de octombrie. „u Clăi" bune multe (cupă armonizată). Profitând de timpul bun de sâmbătă facem maximal posibil. Eu după 24 de ore de serviciu fug și intru ca secund (regulamentar) cu Laci mare în Axxv Aușr. Să încheie

ierea zilei avem 1 pct. avans în fața C. Brașov.
Ne rugăm să plouă a doua zi și iată că dimineața ruga ne este îndeplinită și astfel câștigăm (după discuții) cupa. Ce să-i faci șansa a fost de partea noastră. Ar fi fost și păcat să lăsăm să ne scape ocazia a doua oară.
Și astfel se încheie primul an din activitatea mea oficială de alpinism. Făcînd un mic bilanț rezultatul este satisfăcător.
Sezonul în al doilea an este legat de probleme organizatorice: memoriu la Federație pentru echipament, și lungă pregătirea revelionului. O singură tură ocazionată de Tura Gora. În condiții asemănătoare anului trecut, fac traseul ca secund cu Istvan și Mihai. Totul este ca un divertisment pentru mine, dar Istvan suferă de frig din greu și la „Televizor" sînt nevoit să-i fac masaje pe diferite părți ale corpului.
Și o surpriză plăcută: invitația ziarului „Sportul" de a ne spune părerea în legătură cu conținutul materialului scris de bucureșteni privind reorganizarea alpinismului românesc. Cu mult entuziasm

împreună cu Mihai și Loci mare dezbateam fiecare paragraf și comunicăm acordul nostru deplin la propunere.
Urmată de o masă rotundă, chestiunea s-a răspândit pe undeva (până când nu știu), ajungându-se să se mai vorbească numai pe la colțuri.
Sărbătorirea a 25 de ani de Republică ne prilejuiește încercarea de a obține ceva bani din partea sindicatului pentru fixarea unei plăci omagiale pe Puzdrele (ce inspirație fericită!) întru memoria fostei memorii. Geza ne scrie placa și iată-ne astfel în data de 27 dec. în tren spre Borșa 10 oameni plus clujenii. Se dotează oficial grupului nostru Loci H. (mic). Ceva mai frumos nici nu se putea imagina, 6 zile de schi, creastă și... mers pe jos. Odată sosiți nu pierdem timpul și în ziua următoare cu Mihai, Ștefan și Loci mic urcăm pe vârsul creastei spre Iezer. Ajungem în șaua premergătoare vârfului, de unde facem calea întoarsă. 29,30 scoatem lunea la creastă, fixăm placa, iar în 31 cu Mihai, Loci mic și Csaba atacăm creasta spre Pietrosu (2305m). Cine se scoală devreme... doarme puțin și

la 12⁰⁰ sîntem pe Pietrosu. Remarcând pe parcurs tipuri colţarilor, acelora pierdut de Csaba, alunecarea elegantă din fericire oprită la timp a lui Laci, ca şi starea de „entuziasmu molipsitor" a lui Csaba.
Coborîrea la staţia meteo a fost deosebit de plăcută în special urechilor lui Csaba, iar ceaiul oferit de meteorologă minunat. Fortăm coborîrea spre Borşa cu regrupare la cofetărie. Savarine, cafele, ţigări, dorinţi de Anul Nou pentru cei ai săi şi ... pierdem maşina. Noapte fericire în bocanci de schi pe asfalt. Totuşi la 10³⁰ sîntem la cabană fiind aşteptaţi cu îngrijorare. Revelionul parţial ratat datorită oboselii acumulate. Urmează două zile de schi intensiv, bivuacul, întoarcerea în trenul care contractez o gripă de toată frumuseţea, concediu medical şi ... îmi las barbă.
- Nu mă vindec bine şi plec în Bucegi la Babele, în calitate de observator, la Rolul Schiomont. Stau de vorbă cu Mişu Cristea, rămînînd plăcut impresionat de personalitatea acestuia.
Încep să apară rezultatele muncii lor: echi-

pament de la Federație, asigurări de imobilizare a salvamontului, doar la capitolul buget minim.

Sfîrșitul lunii mă găsește la Curmătura în Piatra Craiului pentru cupa Zărneștenilor. Echipierii mei Eva și Gyuri transferați la noi. Eu cu Gyuri santinela Refugiului, ultimul traseu pentru cfg. II A și Creasta Nordică cu echipa, cu întoarcere prin Grind.

Pînă la etapa de campionat din Retezat Bistrița este locul preferat de distracție, fiind totodată și de misiune salvamont. Impozantă urcarea cu targa pe lanțuri după o ninsoare abundentă. Hotărîm componența echipei pentru finală și utilizarea mîinichelurilor.

Cupa „Retezat" a tinerilor o urmează excelentă pentru finală. Cu Mihai cap intrăm pe Muchia Mare, înghețînd în regrupări după tinutoare. Amenințați de întuneric trecem în forță la borna reușind să ieșim cu ziua. Coborîrea pe mîinicluri din Valea Pietricelelor a fost infernală, la Bordul Tomii neamprietenii ne așteaptă pe picioare. Rezultatul frumos dar ne-

încadrat în timp. Realizeaz totuși prima parcurgere a Pra.

Ziua următoare plimbare cu Ștefan: Vf. Bucura - Poarta Bucurei - Judele - Slăvei. Cu colțari și piolet aproape orice e posibil, astfel că mai avem și timp berechet pentru plaje.

Tentativa de intrare în Creasta Vulturilor are un deznodământ tragi-comic și astfel ajung cu Ștefan în 25 Octombrie. Înregistrez o cădere spectaculoasă (fără priză), aterizând pe cască, după care aceasta îmi zboară în fundul căldării. Cu excepția ruperii curelelor la colțari nu putem obține nimic.

Încălzirea pentru finală fiind făcută la cinste muzica și introducem (...) acelaș pe care nu ne-a dezamăgit. Sub dezinteres uneori (...) până în situația de a nu putea decât șapte sezonate. Facem premiera Coamănului din dr. Muchii Mari plimbare pe creasta Mănăsirea și așteptam Rolul și probă de schi pentru a arăta posibilitățile echipei. Și introducere comportare în Rolu și în special la schi a fost la înălțime,

echipa (Istvan, Locăpnean) fiind cea mai omogenă. Frumoasă amintirea bivuacului. Rezultat final: penultimul loc (am avut și penalizare de viteză). Hagiul la Gentiana printre cele mai frumoase.

Ajuns acasă fac o duminică la Băitoara și pregătesc din nou sacul de plecare. De astă dată pentru 10 zile la Podragu cu ocazia Școlii Naționale de Salvamont. Din lipsa locurilor de cazare în cabană ne amenajăm foarte bine o încăpere din anexa de vară. Programul e foarte lejer, schi pe săturate, Creasta Arpașului planificată nu ne reușește rătăcindu-ne în ceață. Singurele momente mai deosebite sunt antrenamentul și seminarul „Salvamontul de masă". În sfârșit suntem și noi în rând cu toată lumea. Ultima noapte mă lasă fără bocanci de schi (venerabilii mei TURBERG) așa că valea Podragului la coborâre nu-mi oferă satisfacții deosebite.

Din primele 120 de zile ale începutului de an peste 30 le-am petrecut în mijlocul zăpezilor și munților, așa că zilele de 1 Mai îmi oferă o plăcută recreere acasă la părinți. Mâine pe săturate toate bunătățile posibile, gândindu-mă că odată

sînt Paști pe an. Trupa e plecată în Cheile Bicazului, dar cu regret prea mult știind că nu poate mult timp voi fi și eu acolo.

Profităm la maximum de timpul foarte frumos și intensificăm pregătirile pentru campionat! Cu Mihai și Laci mă fac Creasta lui Boros și Alghinele. Cu Laci micii Porumbeilor dr., A XXV Aniv. și Fd. Coltului Crăpat (Csipkes), cu Ciaba A XXV Aniv., iar pe prima lungime din Peretele Boros merg fără scărițe, foarte ușor. Și când te gândești că trecuse abia un an de la data când mă chinuiam de moarte în acest traseu.

În timpul săptămânii sîntem aproape zilnic afară, mergem consecutiv în lanțul și suspendat și alergăm dimineața pe fuie să nu întârziem de la liceu.

La interval de 2 săptămâni ne rugăm de premi-litari, în speranța procurării de materiale și eventual de a racola noi forțe. La una din ieșiri scoatem pe Nicu și Nelu pentru inițiere. Scoaba turdeană li se pare îngrozitoare, iar grohotișul îl dă gata pe Nicu, dar el recidivează și încearcă Gaborul odată, de două ori până când reușește să-l termine.

Cu un antrenament bun la punct până în

cele două mici amănunte ne prezentăm la etapa I-a din Cheile Bicazului luîndu-ne astfel în competiție cu elita (sînt 5 excepții) alpinismului nostru. Mica noastră tabără (2 corturi) e minunat așezată la poalele Suhardului.

Prima zi îmi aduce o mare satisfacție. Cu Mihai secund intrăm în Santinela de la Gîtul Iadului (primul sosit). Spre marea admirație a oficialilor din Sfîrcea cățărarea merge perfect, așa că la intrarea în porțiunea rezolvată Mihai mă îndeamnă la noi încercări fuga. 5½ ore ne sînt suficiente cu tot timpul pierdut pentru repararea balustradei (Brrr!), pentru a ieși sus unde fragii ne așteaptă cu parfumul lor minunat. Revenit la bază nu prea îmi vine să privesc pe unde am urcat. Ce bine că în timpul cățărării nu-ți dai seama cum arată de jos un astfel de traseu! Ziua a II-a am liber, Crăciun Mihai intrînd în Sfinx. Împreună cu Lucica mare admirăm eleganța lui Crăciun în cățărarea exterioară, dar cel așteaptă în horn n-are el de unde să știe. Abia la întoarcere declară solemn că nu va mai intra altul pentru nimic în lume în horn. Și într-adevăr.

în următoarele două zile nu-l vom putea forța sub nici o amenințare să intre din Con în Artei.
Din cauza ploii ziua ni-o se anulează, noi totuși încercăm să intrăm în Artei, dar o averse de ploaie ne întoarce de la baza traseului, fapt ce accentuează și mai mult emoțiile lui Laci Mare. Sâmbătă seara mă ofer să-l urmez pe Cezar în Armata dar arbitrii intervin în litera regulamentului și sunt înlocuit de Mihai, astfel că vor fi obligați să intre și în Artei pentru categoria lui Mihai.
Pînă-n ziuă intru cu Laci mare în Artei și progresăm rapid. În hornu Laci se descurcă de minune, cu mă întoarcere de câteva ori pomenind de toți sfinții, dar pînă la urmă găsim drumul cel bun și la amiază sîntem afară. La încheierea etapei sîntem în culmea fericirii, deoarece am reușit să ne plasăm imediat după brașoveni și înaintea celorlalți. Pentru posibilitățile noastre înseamnă extraordinar de mult.
Întorși acasă ne plimbăm în Rotunjit, Laci mare pune la punct lucrurile-ne, așa că în duminica următoare fost intra al. Szalma. Prima lungime. Între timp am fost și în Ceteaț cu Ilie și am făcut 1/4 Muchia Mare și Creasta Vulturilor

Îmi revine lumea, transpir din abundență. Am intrat la 9¼
și ajuns în regrupare încep plouă, dar simt cum
stomacul meu începe să cedeze căldurii și regimului
de alimentație forte (pâine, unsoare și ardei), așa că
l-am când ajunge lângă mine scapă ca prin minune
de aroxiția mea. Doamne groaznic lucru
Câteva minute, îmi revin și continuăm fără
probleme traseul (traseul tot surplombat îmi dă
emoții). Revenindu-mi complet intrăm și în Turnul
Străjii, unde reușesc să mă rătăcesc pe o brână de
iarbă. După ce am bat un piton solid și-mi pregă-
tesc retragerea. Pericolul unei pendulări îmi dă
mari emoții, dar până la urmă se termină cu
bine și venim la platou. În apropierea acestei zile,
Sâmbătă seara la Lumina Lunii realizez cu Mihai
ceva deosebit: prima escaladă de noapte a
Crestei lui Bors. Am intrat bivuacând ~~la~~ după 9⁰⁰ și la
11⁰⁰ suntem pe platou.

Duminică următoare organizăm prima
noastră întâlnire „Cupa Eliberării". Răspund
la invitații cei de la Tg.-M. și câțiva de la Cluj.
Cu Csaba secund fac Vighi Tibor fără să ne

grăbim în 2½ ore., revenindu-ne primul loc la echipe. Cu această ocazie înregistrez și prima neîntinoată de la lucru pentru acest an, dar n-are importanță.

23 Aug. este foarte aproape și mă pregătesc pentru două locuri: Bucegi și mare. Sunt atunci când ajung la Bușteni, iau direcția MAREA, dacă nu Costila mă așteaptă. Aflu vestea că se lucrează de 25-26 aug. îmi strică tot cheful, totuși plec cu riscul de a mai face două neîntinoate. După ce pierd trenul, mă plimb cu autostopul până la Sibiu, așa că la Bușteni ajungem numai la 11³⁰ noaptea. În timp ce ridicăm cortul lângă Căminul Alpin, începe și ploaia, așa că ne culcăm cu speranța că dimineața vom pleca spre mare.

Dimineața vremea e destul de stabilă și aștept să vină Mihai cu baci și Nuți. Îi aduce și vestea că s-a aranjat până la urmă cu Lucrul așa că după ce mâncăm, plecăm bine dispuși spre Refugiu. Ne instalăm rapid și cu Mihai și Ciotasecuțu intră pentru înălțime în Fisura Ursită(?). Bine asigurat, treaba merge perfect de parcă

toată viața nu l-am catărat numai în conglomerat.
Ziua următoare intenționăm să intrăm în Fisura Roșie (cu Mihai) iar Csaba cu Lexi în Albastra lui Moșu. Din cauza ceții nu găsim intrarea așa că intrăm și noi în Albastra. Până la Bivuacul I mergem în spate. Traseul e foarte ușor până aici, inclusiv Marele Traverseu. De aici trecem în față și am ocazia să gust din plin dificultatea și frumusețea traseului. Înainte de Bivuacul II, indus în eroare de memorie, intru în Albastra direct. Regruparea în scărițe la gura celor două grote mi se pare foarte comodă, după pasajele lăsate în urmă. Când vine Mihai îmi comunică eroarea de itinerar așa că sînt obligat să cobor la adevăratul Bivuac II. Asta da, zic și eu bivuac.
Ne întindem la soare, și până se adună câteva picături de apă să ne potolim setea, completăm și date de 14 aug. în palmaresul turdean. În continuare traseul nu ridică nici o problemă (inclusiv Fața Mustelor) și cu tot timpul pierdut pe primele lungimi și la Bivuacul II terminăm în 6 ore.
Ne reîntoarcem pe Bârna Aeriană, admirând

câteva flori de colț pentru cei de acasă.
Sâmbătă plec cu Mihai la plimbare: Hornul Costilei – Creasta Costilei – Hornul Coamei – Valea Gălbenele. Cunosc astfel locurile de legendă ale alpinismului românesc (Surplomba Mare, Colțul Gălbenele, Trei Surplombe, Traseul Grotelor).
Ceata cu Luci încă face Policandrul fără probleme.
Cum ne-am realizat planul propus, hotărâm ca duminică dimineața să plecăm spre Valea Morarului în plimbare. Vremea instabilă (ceață, ploaie) ne împiedică să vedem ceva așa că ne continuăm drumul până la Predeal și de aici spre casă.
Profitând de vremea extraordinară de frumoasă ne punem pe lucru la premiere. În timpul săptămânii secundez pe Mihai la noul traseu din Peretele Uriaș, iar duminică cu Ceata secund întregul Traseul Furnicilor din Peretele Rotunjit. Este primul traseu de cățărare pe care-l fac în premieră. După 1 1/2 lungime pitonată acum 20 de ani continuăm cu încă o lungime de toată frumusețea (inclusiv o surplombuță) și o lungime mai ușoară,

până la brâna de mijloc a peretelui. Aici hotărâm continuarea în încercarea de a ieși până sară la creastă. După trei lungimi de dificultate medie (două lucrate la liber) cu foarte puține pitoane ajungem pe brâna de sus. Cu 4 pitoane cât mai avem ne angajăm în ultima lungime care trece peste pragurile de 0,8-1m acoperite cu iarbă și unde totul mișcă. Bat două în regrupare unul la 10m, iar „norocul" lui Toma și lung îl folosesc în chip de priză de pe un prag pe altul.
Când mai am 7m pasajul devine extrem de periculos și încerc să bat definitiv pitonul. Trag vârful într-o fisură și pe când să-l lovesc, un sunet cristalin îmi aduce la cunoștință că pitonul meu se când se află cu circa 100m mai jos.
Cuprins de disperare i-am încercat și cu multă precauție reușesc să fac și acest pasaj, ieșind în curmătura pe creastă. Am ieșit astfel 8 lungimi a 30-40m și va trebui să definitivăm regrupările și eventual penultima lungime.
Mă gândesc și la un nou nume pentru traseu: Fata Nordică a Peretelui Rotunjit.

În perioada următoare mă ocup în special de începători. Fac cu Nicu, cantonat la Refugiu, aproape toate traseele mici. Lipsa de condiție fizică îmi joacă uneori feste, dar până la urmă se obișnuiește ajungând chiar să-i placă. O surpriză plăcută îmi produce, prin modul de comportare în perete, Liliana L. pe care am inspirația de a o invita la o ieșire de antrenament de după masă. De la primele pasaje de școală îmi dau seama că are aptitudini deosebite pentru alpinism, așa că voi insista în continuare pentru a-și însuși corect procedeele de bază de cățărare. Cu o îndrumare atentă reușește să facă în cap de coardă toate traseele până la gr. III. inclusiv.

Pentru a nu-mi ieși totuși din formă lucrez în continuare cu Mihai la Fisureta Turnului Mare (din care ne retragem într-o sâmbătă seara pe o beznă cumplită) și revizuiesc cu Csaba și Mihai Negrupările din Fața Nordică a Peretelui Rotunjit. La mijlocul lunii septembrie, cu gândul la etapa de campionat din Bucegi, organizăm Cupa jud. Cluj-3, pentru a afla imediat cu stupoare că etapa re-

Fixat în 13-16 sept. și nu octombrie cum știam noi.
Regretam enorm greșeala, mai ales că eram într-o formă deosebită și am fi putut realiza lucruri frumoase. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, intrăm în conflict și cu Monumentele Naturii care interzic alpinismul pe teritoriul Rezervației. Și cum totdeauna lucrul interzis este cel mai plăcut, în timpul săptămânii cu Lili facem ce ne dorește inima. Dar pentru a nu întinde prea mult coarda revenim la un plan mai vechi de-al nostru, de a căuta ceva diferit în zonă. Alegerea cade asupra Detunatelor și în a doua sâmbătă a lunii octombrie împreună cu Lili încercăm realizări spre Abrud. Mihai și Lucica erau plecați de dimineață cu trenul. După două ore de așteptare prindem o Dacie 1300 care la ora 19^{15} ne depune în centrul Abrudului. Cu bagajele în spate ne îndreptăm spre Bucium și de pe drum luăm un autobuz ce merge la Brad. Fiind convinși aproape că ratăm bifurcația spre Bucium dar până la urmă reușim să ne dăm jos. Pe o noapte cu lună și aer cald trecem în revistă șirul Buciumelor, ajungând în

Jurul orei 10[00] în apropierea sălinatelor. Observăm focul de semnalizare aprins de Mihai și Laci, strig până ce-mi dau sufletul, dar cei de sus dorm bușteau. Cuprinși de îndoieli și de spiritul de aventură ieșim la marginea satului și căutăm un loc de bivuac.
Găsim o casă părăsită, pe prispa căreia se poate petrece foarte bine o noapte. O las pe Tuli în drum lângă bagaje și cu sacul de dormit merg la Jurat de fân pentru culcuș. Fânul iese foarte greu din căpiță, iar Tuli somnoroasă și obosită așteaptă în mijlocul drumului, alarmată de lipsa mea prelungită.
Culcușul fiind amenajat, ne instalăm cumod, amândoi intrăm în același sac și adormim încântați de mersul lucrurilor. Ciripitul păsărelelor ne trezește dimineața bine dispuși dar puțin cam dezorientați. Venim la trase pentru a repera sălinatele spre care ne îndreptăm, constatând cu uimire că dormisem foarte aproape de ele.
Ajunși la Sălinata Goală ne întâlnim cu toții, mâncăm și mergem la lucru. Pentru încălzire fac cu Tuli Creasta acelei sălinate și apoi intrăm în peretele nordic. Mihai și Laci continuă traseul început, iar noi efectuăm Traversarea Peretelui.

Prinşi cu lucrul nici nu observăm cum trece ziua, înserarea găsindu-ne în jurul castronului cu mîncare, apărîndu-l de obrăznicia cozaşilor. Moţăim lîngă focul de tabără pînă cînd ne pătrunde răcoarea nopţii, cînd ne retragem la Pod-Hotel în aroma fînului proaspăt. Prin acoperiş se vede cerul spuzit de stele între care domină Steaua Noastră, care ne va însoţi peste tot în această frumoasă toamnă.

La un tur de orizont efectuat în această zi descoperim cu binoclu spre S-E două vîrfuri care ne-ar putea interesa şi cum la Setinata nu ştiam ce face, hotărîm ca a doua zi să plecăm în direcţia respectivă. În graba plecării uit cuţitul în şură, despărţindu-mă cu mult regret de el.

După un marş forţat peste plaiurile moţeşti, la ora 11^oo^ sîntem la Piciorul Pietrii Poienii pe care o atacăm cu forţe proaspete după ce mîncăm cu multă poftă. Secondat cu trio de lulă facem Creasta Andică şi Creasta Mică, trasee frumoase într-o rocă deosebită – gnaise cu incluziuni granulare de calcar (mozaic). Mihai şi Lucu fac Hornul Adînc şi Peretele Estic. Cu gîndul datoriei împlinite

ne îndreptăm spre Valea Arieșului. După un drum de toată frumusețea ne trezim deasupra Băii de Arieș unde găsim imediat autobuz spre casă, încheind astfel o ieșire de două zile, deosebite sub toate aspectele.
Aceastǎ ieșire mi-a relevat (dacă mai era nevoie) frumusețea deosebită a Văii Arieșului și posibilitățile pe care le oferă pentru practicarea alpinismului. Cred că pe viitor spre aceste locuri trebuie să-și îndrepte atenția mișcarea alpină a jud. Cluj.

În perioada următoare, amenințați de interdicția M.N., fac ieșiri cu Ioli Pripoanul Mare și Creasta lui Bori, fiind foarte mulțumit de progresele pe care le-a făcut fata. Pregătim „Cupa Gorod" în momentul de criză maximă cu Obertele, dar cu sprijinul specialiștilor locale închiderea are totuși loc. Într-o ambianță plăcută, de spirit de toamnă (20-21 oct) alpiniștii din Tg. Mureș, Oradea, Timișoara, Cluj și Turda își dispută trofeul, care va reveni celor de la Tg. Mureș.

Începutul lunii noiembrie (3-9.11.) mă găsește în calitate de participant la al III-lea Seminar Internațional Salvamont Sibiu. Totul este minunat, o frumoasă recompensă pentru activitatea de peste an.

Aniversarea a doi ani de activitate oficială o petrec cu Iuli şi Laci mare în Suspendat pe ceaţă, frig şi vânt puternic. Pentru prima dată cu bocanci, reuşesc totuşi să merg fără scăriţe. Performanţa mare o realizează Iuli, care face primul IVB în condiţii deosebite. Bilanţul celui de al 2-lea an de activitate întrece orice planuri iniţiale, fiind poate unul din cei mai bogaţi din activitatea care va urma.

Conform tradiţiei, ultima duminică din noiembrie ocazionează desfăşurarea Turei Gora. În condiţiile interdicţiei totale sâmbătă-seara la lumina întunericului intru cu Mihai în Cr. Colţului Crăpat pentru a sărbători 20 ani de la accidentul lui Gora, cu care ocazie depunem pe cruce o coroană din crengi de pin. A doua zi plec spre Cheile Turului unde mă întâlnesc cu Iuli pentru încheierea sezonului de căţărare. Fac secund Tr. Fetelor, Hornul, Suplimentata şi Tr. nou al lui Mişi după care mergem şi vizităm cheile.

La întoarcere petrecem două ore frumoase la priza de apă. De la mijlocul lui noiembrie începem pregătirile pentru Meridionali (sac, [illegible], pufoaici) pentru ca primele două duminici din decembrie să fie şi primele zile de schi.

Marea încercare, atît de aproape de o realizare excepțională, s-a transformat într-o mare tragedie, care și-a lăsat puternic amprenta asupra personalității mele. Pierderea celor mai buni camarazi de coardă, alături de care am trăit unele din cele mai mari bucurii de până acum și am descoperit tainele și frumusețea inegalabile a alpinismului, este în același timp o grea lovitură pentru tînăra noastră echipă.

MIHAI — om de o integritate totală, prieten devotat, îndrăgostit de alpinism până la sacrificiu, ambițios și perseverent, atletic, întrunea în cel mai înalt grad calitățile necesare unui coordonator. Exemplul personal constituia cel mai bun îndemn pentru cei tineri, care aveau o încredere deplină în el. Personal pot să mă mîndresc considerîndu-mă cel mai apropiat prieten și colaborator al său din ultimii doi ani. Împreună formam un tandem înflăcărat de un entuziasm fără margini, în stare să învingem orice dificultăți. Realizările noastre confirmă aprecierea anterioară.

Neuitate vor rămîne pentru mine zilele de

început ale activității alpine, când alături de el am descoperit plăcerea de a învinge gravitatea și reținerile unui om obișnuit. Primul traseu, primul V și primul VI, primele ture de iarnă mai mari le-am realizat alături de el. O simplă enumerare a traseelor mai semnificative parcurse împreună este edificatoare:

- Hornul Ascuns C.T.
- Creasta Prieteniei P.C.
- Peretele Colțului Crăpat C.T.
- Muchia Mare R.
- Lurine C.T.
- Santinela din Colțul Iadului C.B.
- Fisura Albastră B.
- Creasta Apostolului F.
- Creasta Rodnei

Entuziasmul său molipsitor m-a mobilizat și pe mine considerând ca o datorie de onoare continuarea activității. Amintirea sa mă va urmări toată viața, constituind un imbold pentru momentele grele și încercările la care va fi supusă pasiunea mea pentru munte.

ACI - entuziasmul în persoană, gata oricând pentru o aventură riscantă. Deși ne cunoșteam numai de un an, am reușit să legăm o prietenie stimulată de realizările frumoase. Zilele din Retezat, Rodna și Cheile Turzii vor rămâne pentru mine mărturiile manifestărilor de entuziasm debordant ale acestui copil crescut mare.

În perioada imediat următoare tragediei m-am întrebat asupra a ceea ce va urma, analizând problema pe toate fețele și sub toate aspectele: am ajuns la singura concluzie posibilă: CONTINUITATE. Lucrul este cel mai bun leac pentru durere și abate gândurile de la amărăciune.

Hotărârea unanimă a cercetașilor de a continua activitatea mă întărește în hotărârea de a rămâne alături de ei.

Profitând de timpul foarte frumos din februarie ieșim în Cheile Turzii pentru reacomodare cu stânca. Răspund la apel Csaba, Ilie, Laci, Andrei, Peter, Ioli, Romică, Radu, Bruno, Gabi. Ne pregătim intens pentru Retezat, mai ales că acum

avem și ceva bani, după care am alergat de atîta timp. Scăpați unor greutăți cu sfârșitul ne plecăm până la urmă dintr-un oraș, Csaba, Ioli, Andraș și eu. Vremea foarte frumoasă, zăpada mare, favorizează realizarea de trasee frumoase. Împreună cu Csaba fac Creasta Vulturilor și Muchia Mare iar ceilalți trei merg la pluștare pentru normele lului. În a 3-a zi pe o vreme total nefavorabilă intrăm în 3 în Muchia Mare dar cu două lungimi înainte de ieșire fiind abandonate și suntem obligați a coborî după două rapeluri. În a 4-a zi vremea e total nefavorabilă dar realizăm încă câteva trasee pentru clasificare.

Întoarcerea acasă este însoțită de întâmplarea tragi-comică din gara Sinaia. Până plec eu la casă să cumpăr bilete, trenul pornește cu ceilalți și eu rămân în gară cu banii de tren. Plec două ore mai târziu cu acceleratul, imaginându-mi pe ceilalți că vor ajunge mai repede acasă. Ora a doua zi Ilie lui Emi povestește peripețiile și ardoarea cu care m-au așteptat în gară la Teiuș.

Încă o duminică în Cheile Turzii și apoi ne .

deplasăm în Cheile Poienii pentru planificatele premiere. Pentru început ies eu cu Laci și Bram împreună cu care fac pe jos drumul Baia-CA. Pereții de aici par mult mai înalți fără a fi totuși prea mari. O privire mai îndeaproape relevă posibilități frumoase pt. trasee de max. VA. Prima lungime din viitoarea Fisură Centrală mă pune serios la lucru depășind spectacolos treimea inferioară a peretelui S Cetățelei. Facem și Creasta Cetățelei (Bagámery), un traseu frumos de III B-IVA. Întoarcerea pe la Aiud după un marș forțat de 13 km. Timpul foarte favorabil premierelor mă determină să plec și de această dată (7.IV) în Cheile Poienii. De dată aceasta suntem mai mulți: Ilie, Csaba, Macká, Andras, Peter, Laci, Radu. Secundat de Ilie atac cu forță Fisura Centrală și reușesc să mai termin o lungime și jumătate, după care lipsa pitoanelor scoase mă obligă la o ieșire extrem de riscantă spre dreapta. Spectatori ocazionali din sat privesc cu gura deschisă evoluția noastră. Andras marchează un traseu pentru începători. Laci realizează câteva lungimi din

Bogza.
Următoarele trei duminici - inactivitate totală. Ploaia continuu, încât Pasti și mă mut la Cluj. Pentru prima dată stau în fabrica două duminici cu speranța că mă voi recupera de 1 Mai. Asta-i prea de tot! Nu se mai ține 1 Mai! Ca să vezi unde am ajuns. Pentru a se potoli cât de cât spiritele se dă liber 4 mai. Mult așteptata ieșire cu toată trupa la C.P. se apropie cu știri amenințătoare. Totuși ieșim sintem afară oamenii. Mai prin ploaie mai pe soare reușesc să termin fisura Centrală, Csaba mai bate câteva pitoane se întoarce, iar Andras cu Gyuri încep și ei un traseu. Cu Ilie atacăm frumoasa creastă din spate, unde mă minunează cu ceea ce poate face. Prepararea macaroanelor cu carne ne preocupă pe toți iar mâncarea lor și mai și. Reușim să prindem și trenul de 6 și ajungem la Turda devreme.
Săptămâna premergătoare lui 1 Mai aduce și rezolvarea cazului „Cheile Turzii - Monumentele Naturii" cu o soluție de compromis. Se interzice accesul în zona Morok-Vigh Tiby. Soluție nu poate decât să ne mulțumească.

Plini de entuziasm revenim la „Reședința" noastră coteia și facem o mică reparație la acoperiș, care ne ia aproape o zi întreagă. Plini de funingine mergem totuși și la cățărare. Intru cu Bruno în Turnul Ascuțit care-l pune la grea încercare.
Timpul, mai ploios parcă ca niciodată pune la grea încercare dragostea și consecvența celor mai tineri pentru alpinism. În fiecare sâmbătă vine nu lipsește câte unul din grup, dar consecvent sunt prezente două echipe: eu - Ilie și Laci - Bruno. Ilie începe să se simtă în perete ca peștele în apă. În prima duminică cad Sanșitul și Cășkenul pe un timp de toată frumusețea.
Clipele plăcute petrecute la Refugiu îmi amână plecarea la Petrești și autobuzul care să mă ducă spre casă îmi trece pe sub nas. Nu-mi rămâne decât să mă întorc la Turda.
Sâmbăta plouă cu găleata, dar nu știu alt drum decât Cheile Turzii. Și vremea ține cu cei îndrăzneți. Ca de obicei duminica dimineața ne întâmpină cu un minunat cer albastru. Pentru a trece valea la Vigh Tibi suntem obligați a ne descălța. Parcurgerea traseului este o încântare mai ales pentru Ilie care se simte în mare

formă. Ceva inedit - rapelul prin Hiliod. De dată aceasta cred că nu voi mai scăpa Mașina. N-am scăpat-o pentru că a întârziat.

Urăsc e sâmbătă, iar sunt la Cluj. Sâmbătă după masă cu Nicu și Laci ne distrăm la Suspendat, marea performanță a lui Nicu care merge fără scărițe. Duminică dimineața e iarăși seara pentru se mai târziu să se încurce. Când ajung în prima regrupare din toate Nordica începe să plouă pentru ca atunci când Ilie este pe la mijlocul lungimii să plouă cu găleata. Apa curge peste tot, inclusiv în chiloți. Rapelul și la „cabană" pentru schimbare. Storcem totul de pe noi apoi ne ducem la căldurică. Stăm la povești până adormim. Când ne sculăm plouă în continuare. Facem puțină ordine și curățenie înainte de-a pleca spre casă.

Sunt la Turda la Ilie care ne tratează cu ouă și „National Geografic". Lor părea că procedura e stabilită și pentru viitor.

Zilele săptămânii trec greu, plouă tot timpul mai mult plouând decât altfel aștept cu nerăbdare sâmbăta în speranța că vom avea o duminică plină. Pentru încetare fugim sâmbătă pe Gabor Fr. și Hosvar Icarus cu ieșire la platou pentru căpcane, care se lasă tare greu găsite.

Cele câteva șiburehi de toamnă îmi dau numai de lucru, dar ies foarte gustoși. Planul de duminica trecută va fi realizat integral. Începem cu fața Nordică. Asa-lungime îl scoate complet din ritm pe Ilie și mă încântă pe mine cu duritatea și finețea ei. Restul traseului merge bine și pe la 11³⁰ sîntem pe vîrful Rotunjitului. Rapelul și la [illegible]. Iar lungimea dură pentru Ilie care dă ultimele semne și ajunge la tempo foarte epuizat. Când ajung lângă el propune retragerea, dar nu sînt de acord. Merg eu în față cinci lungimi pentru a-i permite lui Ilie să se odihnească. La surplombă Ilie admiră poziția fotogenică, iar eu trag cât pot. La 3⁰⁰ sîntem la Stîna și pornim la plimbare spre Scăunel. Sîntem obosiți și nu ne grăbim deloc. La cabană [illegible] câte două beri, tot la primăvară și la Turda, și luni dimineața cu Skoda la Cluj.

Iarăși ploaie toată săptămâna, am vrea să mergem la Vadul Crișului pentru Cupa „Mții Apuseni". Indisponibilitățile ne fac să renunțăm, urmând o ieșire în Cheile Creasta Frumoasă făcută în Hop și iar la platou după ciuperci. Iar pare că sîntem ceva mai norocoși ca sîmbăta trecută. Gustă din ele și Ciaba

și Nicu care apar după la torsa întineritului. Diminiata Cheile nu se văd în ceață. Seneorine în continuare în toiu doar-doar s-o face vreme bună. La 10^oo încă nimic nou și Laci și Ilie se hotărăsc să plece acasă după ce plecase și Nicu. Rămân cu Csaba și vrem să mergem la Peștera Ungureană. Pe drum se face vreme bună și mergem la Peretele Scorus pentru demonstrație, ceva de nu trăit înșir. Csaba vrea Ciplesul, cu propun să intrăm prin Despondet. Csaba are două ezitări și începe să-l cuprindă teama când în porțiune de Albastă. Ploia care se apropie ne face să renunțăm la Ciples și să fugim la cabana. Plouă o oră și iar e frumos. Plec acasă unde m-au lăsat cam mult așteptat.

Marile evenimente ale sezonului se apropie. Uvertura o constituie cupa „Cheile Râmețului-Hunedoara 90" pe care o organizăm împreună cu simpaticul P.Z., care se găsește de o săptămână în chei pentru premiere. Alături de mine se găsesc Ilie, Laci, Radu, Gabi și nevasta. Vremea se îndură de noi și două zile nu ne va ploua, oferindu-ne o frumoasă ieșire. Mai participă Univ. București și U. Cluj. Creasta Prieteniei pune în evidență buna noastră pregătire în comparație cu celelalte

eclipse. Când noi coborâm Hunedoara și București abia au făcut câte 3 și respectiv 2 lungimi, îmi dau seama că suntem într-o bună formă, ceea ce mă liniștește pentru Bucegi. După masă cu Radu, Ilie, Sică vizitam Cheile, o surpriză extraordinară. Traversarea prin apă până la piept și sălbăticia locurilor ne fac să ne simțim ca niște mici exploratori.

Și Tineretul (Gabi + Radu) merg bine, și-mi cer să-i las într-un traseu mai mare.

A doua zi merge Sică cu ei în Creasta Prieteniei iar eu cu Ilie facem cele două premiere ale lui Pif.

Surprins de supletea echipei noastre și omogenitatea ei Pif ne recompensează cu locul I la asociații și locul I la individual.

Doar trei zile de slujbă și din nou la drum. De data aceasta până la Costila nu ne oprim. Dar bucuria este prea mare și sunt pedepsit cu pierderea dragii mele corzi la sosirea în Bușteni. Cu toate încercările mele, coarda nu apare și mă despart cu mult regret de credinciosul meu tovarăș de luptă. Împreună cu Radu, Gabi, Edy urcăm la Costila și ne instalăm tabăra (2 corturi) pe platforma refugiului. S-a admirat

lume multă: dacă vremea va fi favorabilă o să fie o alpi-
niadă reușită. Pentru escaladarea Tineretului cu
conglomeratul intru cu Edy în Ratuerită iar Lucien
Radu și Gabi în Iusrrita. Strigătele rămân străine la băi-
lor semn că totul este în regulă. Pe creastă fac o mică lecție
de orientare cu Edy în așteptarea celeilalte echipe. Cum
ei nu vin coborîm să pregătim mîncarea. La întoarcere
Luci pare a fi foarte obosit și nemulțumit de formația
care se află. Plec la ședința tehnică unde sînt
reținut pînă la 11½. Cînd ajung sus Luci mă primește
destul de impresionat de vestea că a ieșit un pitoan de la
Tendor și nu se poate trece. Încerc să-l liniștesc, dar
se pare că rezultatul e neînsemnat. Dimineața se încarcă
cu tot felul de pitoane și mă încarcă și pe mine. După ce
ne despărțim de Tineret care intră în Hornul Costilei luăm
drumul Văii Albe. Cînd ajungem sub Peretele Văii Albe gă-
sim o animație deosebită. Tohanul era deasupra Tendoru-
lui, Chiv. Bne. la bivuacul I, Armata cu două echipe intră
în Speranței, iar sibienii ne-o iau înainte. În această
ambianță veselă ne simțim foarte bine. Ne legăm
în corzi (una românească de la Armata) și o luăm pe
urmele sibienilor. La Marele Traverseu i-am depășit

deja și pornim în urmărirea lui Pufețea, pe care
vai cît pe aci să-l ajung în lungimea cu Tendor. Cele
două lungimi sunt nu-mi prea mai o problemă și
Laci mă secundează destul de bine. Apa pe care o
așteptam la Bivuacul 1 este o amintire, totul fiind
uscat. Puțin încurcat mă stau pe gînduri și mă avînt
mai departe, mai ales că avem drum liber, cele două
echipe din față intrînd în direcția. Pînă sus totul e o pace
și facem în total 5 ore, un timp destul de bun. Apoi
sus găsim Tineretul pe Brîna Caprelor. Ne strigăm și-i
așteptăm la intrarea pe Brîna Aeriană să ne ajungă.
Coborîrea îi impresionează pe cei tineri. La Refugiu
sîntem printre primele echipe care au ieșit din traseu.
A ieșit și Csaba, se antrenează cu Radu în Romnița
dar e total nemulțumit de felul cum îi merge treaba.
La propunerea mea de a intra cu Laci în
Mult Strîmta protestează special. Invitați la Cămin la
ședință pentru înscriere: Mult Strîmta - Semnări și
Creasta Vulturilor - Tineretul. Laci este destul de
nervos de anumite legende, dar se pare că
siguranța mea și piramida de intrare reușesc să-l
liniștească. Pînă la tavan parcă am fi într-un traseu

de plimbare. Nici o lungime nu-mi ia mai mult de jumă-
tate. Știenii Mămăn undeva pe la începutul traseului iar
Timișorenii care intră direct de pe brîna suspendată nu
au decît consolarea de a ne fi văzut dispărînd pe creastă.
Ce bine că taci n-a aflat că lipsește un piton la
traversarea sub tavan. Pasajul mi-i ia prea mult
timp. Eu sufăr o mică înfrîngere fiind nevoit, după o
singură încercare de recuperare, să las în grija timișore-
nilor o scăriță și o carabinieră. Timp realizat: 3 ore,
ceva peste așteptările noastre. Antrenamentele din
februarie în Cheile Turzii, premierele din Cheile
Sindului n-au fost în zadar. Se pare că astăzi
am fost primele echipe ieșite din traseu (Am ieșit
în același timp cu Bucureștenii, foarte bine conduși de
Radu). Întorși la Refugiu îl trimit pe Romică în
primele pasaje din Întreruptă și apoi cu Csaba în
Creasta Vulturilor. Cînd sînt aproape gata îi prinde
o ploaie zdravănă, care transformă și macaroanele cu
carne, care-i așteptau, într-un fel de terci. Romică
strîmbă din nas, Csaba mănîncă-n silă. Pentru
a-mi salva onoarea de bucătar mănînc cu poftă,
pentru că nu erau chiar așa de rele pe cît încercau ei

și spumă. Cum cele două zile pentru campionat s-au terminat, hotărîm a merge la plimbare pentru urmele tinereții. Seara coboară toată lumea în Bușteni, dar nu se întorc Gabi și Ranică. Dimineața plouă cu găleata, Valea Cerbului prinde viață transformându-se într-un torent vijelios. Lipsa celor doi ne indispune tare. Împachetăm și când ploaia se oprește coborîm spre Bușteni. Pe drum ne întâlnim cu cei doi, care încearcă toți felul de scuze, care nu pot fi luate în considerare. Îi avertizez pentru ultima dată, în încercarea de a stabili un anumit stil de lucru.
Ajuns la Cămin discut problemele care mă interesează cu I.-l Calan, despărțindu-ne în termeni foarte cordiali.
La cofetărie bag în mine 4 savarine, 2 cremșnit și apoi ține de înghețată. Drumul până la Cluj trece destul de repede în compania clujenilor, chiar dacă venim cu personalul.

Săptămâna de lucru de 5 zile e ceva foarte bun, nici nu simți cum trece. Vineri dimineața la 10^{42} sunt în rapid, iar la prânz sunt în Bușteni. Ilie nu se prezintă la întâlnire cum ne-am înțeles, punându-mă pe gânduri. Las bagajul la Cămin și plec

în oraș să-l caut pe Ilie. Il găsesc la Casa de cultură unde dau și peste Noe Sbârcea de la care aflu câteva detalii asupra Anotimpurilor. Seara organizată de Armată este destul de reușită, Horul magnific. Dimineața împreună cu Nagy (Arctorul) plecăm spre cabana Caraiman. Înainte de cascade urcăm vâlceaua de sub scări pentru a intra pe Brâul Portiței, dar nu sesizăm poteca și urcăm până la vârf de unde vedem poteca 200 m sub noi. Coborâm în potecă și mergem sub perete unde găsim destul de greu intrarea în traseu.

Asistați de Arctor facem primele 2 lungimi pe neasigurate. A 3-a lungime cu borne mă pune la punct. Pe la jumătate lungimea are un pasaj surplombant în care este un piton, norocul meu protejează un zbor de toată frumusețea. Verific sculele pitonul, îi spun lui Ilie să fie atent că nu mult că sigur va ieși, bag asigurarea și scărițele. Când mă ridic în scărițe simt o plăcere deosebită" atârnând cu capul în jos. Aterizez pe cască și apoi mă opresc în coardă. Repede mă dezmeticesc, mă controlez, înafară de zgârieturile de pe coate și o mică durere în coaste pe partea dreaptă nu am nimic. Il anunț pe Arctor că nu am nimic și mergem

mai departe. Foarte frumoasă lungimea s-a
cu surplombă și traverseu. După ieșire ne dele-
ctăm privirea și privirile cu frumusețea florilor nenu-
mărate, ochiurilor etc. Minute în șir stăm și admi-
răm cascada din Valea-Jepilor. Pe același drum
de la urcare ne întoarcem la Cabană. După
masă ne plimbăm prin Bușteni, iar seara mă cert
cu Colan, dacă să intrăm sau nu cu Ilie la Albastră.
Fără acordul lui Colan am hotărât să intrăm
totuși. Dimineața pe la 7^oo plecăm spre
Circuri. La Izvor ne ajung Petcu și Stan. Ne
suspectăm reciproc, întrecându-ne care să ajungă
mai repede la Circuri. Ajungem cu 10 min mai
repede. Ne liniștim când aflăm că se intră la Speranța
/ După 3 lungimi Ilie vrea să declare greva, îl
iau la rost și-l trimit mai departe în frunte. Până la
Brâncuși e nu e nici o problemă. Aici lungimea
de sub Tender o îndepărtez pe Ilie. Greu vine
după trecerea Tenderului. Moșteala lui Ilie mă
duce la exasperare, dar mă și îngrijorează în
același timp. In sfârșit a ajuns la Brâncuși,
Plec cu prima de frig. Lungimea nu se pare mult

mai dură ca altădată. De aici nu mai sînt probleme și pe la 12[45] sîntem pe Creasta Văii Albe. Cum coborîm de pe Brîne Aeriane ne prinde o furtună cu grindină. Ne adăpostim cît de cît, dar pînă la urmă n-avem ce face și coborîm mai departe. Cînd ajungem la Refugiu a ieșit iar soarele și noi intrăm la [illegible] pentru categoria lui Ilie. Foarte abrupt, stînca udă. Ilie merge foarte încet, iar eu mă încăpățînez să merg fără scăriță ca să mă încălzesc. O singură dată calc într-o scăriță lăsată de Ilie. Extrem de obosiți ne grăbim spre Bușteni. La izvor ne întîlnim cu ceilalți aspiranți care s-au retras după 11 lungimi. Flămînzi de foame fugim la vale și-l bibilim toată ciocolata pe care o mai aveam. Totuși și la cabană în fine ne vine foarte greu să ne pregătim de plecare. Scăpăm trenul de 20[30]. Mergem totuși la Brașov de unde prindem imediat un accelerat. Pentru prima dată dorm fără probleme singura grijă fiind să nu trec de Cluj. La ora 4[00] am ajuns.

Plecarea în Cheile Poienii cade din cauza plecării lui Ilie la Arad. Csaba este plecat în Bicaz cu Petcu. În timpul săptămînii rezolv problemele

financiare legate de Cupa Trascăului. Rămânând
singur și fără nici o legătură cu ceilalți mă hotărăsc
pentru Cheile Turzii în speranța că voi prinde pe
careva. Nu-l găsesc pe Nicu acolo, în schimb reu-
șesc s-o prind pe Toby după foarte multe tentative
nereușite. Rezolvăm câteva probleme de interes comun.
Trecând pe la fabrică o găsesc și pe Lili, care am
impresia că a ~~cam~~ terminat-o cu alpinismul. La Chei
îl găsesc pe Lori, care nu se raliază propunerii mele de
a termina Fisura Mare. După o noapte extraordinară
pe care o petrecem sub cerul liber, dimineața trândăvim
până se face o căldură insuportabilă. Mergem atunci să
numărăm pitoanele din Tr. Frontal din Rotunjit. Avem
noroc că după ora 10 peretele intră în umbră. Lori pare
destul de mulțumit de traseu și mai puțin de lipsa
unor pitoane jalon. Tot el sesizează circulația de aer
prin tunelul din perete. După frumoasa plimbare coborâm
la izvorul sanit unde-l întâlnim pe Bruno. Cu toată
căldura mă sacrific și intru cu el în Suspendat. Îl trimit
cap în prima lungime. Mai departe nu mai am răbdare
și merg eu, pentru a ajunge cât mai repede la
bere. În sfârșit prind o Dacia 1300, care mă lasă

fără bagaj și-l găsesc abia a doua zi la Miliție
Tare aș vrea să merg la C. Poieni dar nu primesc nici o ofertă. În ultimul moment mă sună Ilie, care a sosit direct noaptea de la Brad. Deși vremea nu e prea grozavă, ba chiar dimpotrivă, hotărâm să mergem. La 6^{oo} d.m. sînt la castel, dar nici urmă din Ilie. Mă învârt peste tot, schițez pereți pentru premiere. Abia când se întunecă mă hotărăsc să mă pregătesc de culcare. Pe întuneric adun câteva lemne, reușesc să aprind un foc amărât și când să mă apuc de mâncare un autobuz oprește și din el coboară Ilie. Închidem repede castelul, mâncăm și la culcare. Dimineața la 6^{oo} încă nu plouă, dar cum terminăm de mâncat ploaia începe și nu ne rămâne decât să ne adăpostim în cort. Lenevim astfel până după ora 9 când se pare că ploaia ~~începe~~ se va opri. Luăm frânghiile cu noi și ne deplasăm la baza traseului Pierre Maestro.
N-ajungem bine și ploaia se întețește din nou. Ne adăpostim sub o surplombă. Cum nu putem intra în traseu am ideea de a căuta traseul lui Andraș. Urcăm la baza hornului, găsim intrarea și-n traseu și-n peșteră. Intru în gaură cca. 15 m. Hotărâm ca peste 2 săptămâni să aducem o lampă. Nefiind siguri pe unde merge.

traseul lui Andras, luăm cu noi pitoane poate vom face o premieră. Din fericire traseul ajunge chiar prin hornul pe care noi l-am ales. Mergem cap rotativ, ele prinzînd lungimile cele mai nasoale, ea ieșind afară unde este foarte ud. Toată ziua ne trece astfel. Cînd ajungem din nou la șosea aflăm că e ora 18^{oo}. Nu ne rămîne decît să mîncăm și să ieșim la ocazie. Ne urcăm la cuptorul de var, de unde ne ia o mașină de IRE Sibiu. Ajunși în Aiud, plouă se întețește, pînă la trenul de 9^{oo} avem mai bine de oră. Stăm la căză. Conform înțelegerii plec eu cu prima ocazie cu Moskovici vechi. Ondelu nu prea îi vine să creadă cînd la Cluj îi dau numai 15 lei.

În timpul săptămînii definitivez dosarul cu premierele pe care-l trimit la federație. Sîmbătă sînt în drum spre Cheile Turzii. Ajung primul la Refugiu. Lumea se adună foarte greu. Primul e Laci, care sosesc Macskó, Péter și Carcotel. Dormim afară sub stele pe care le studiem prin binoclu. Duminică mai apar Csaba, Gabi, Bruno și Radu pe care nu-i întîlnesc. Cu Csaba intrăm în Porumbei efectuînd un

Vh.

spectacol de mare ținută pentru zecile de spectatori ocazionali din potecă. Coborîm Heliodorul în rapel pentru Csaba. În amintirea unor vremuri frumoase fac cu toți drumul pe treia. Nici mă așteptara cu o bere extraordinară. Foarte greu reușesc să prind ocazie spre Cluj unde ajung abia la 9^{30}.

Pînă miercuri pun la punct ultimele amănunte legate de organizarea Cupei Libertății. Profitînd de deplasarea la Turda iau cu mine și bagajul. Înainte de plecarea din Cîmpia Turzii mă trezesc în cap. Așa fiind mă ajunge din urmă Laci. Petrecem prima noapte sub cerul liber din lipsă de corturi. Dimineața tot singuri intrăm în traseul lui Miky pe care-l punem la punct. Apoi apare Bruno și apoi Csaba. După masă îl secundez pe Csaba în premiera lui dar fără rezultat. Cum a apărut și Ilie merg cu el în Creasta Fetelor pentru marcarea reperilor. Trece astfel o zi din micul nostru concediu. Vineri dimineața Laci și Csaba intră în Fisura Centrală pentru marcare, iar eu cu Ilie și Bruno mergem să terminăm Sierra Maestra. Ilie în mare formă și bine dirijat se descurcă de minune și la 5 sîntem sus complet deshidratați. Ne oprim la vale unde ne așteaptă

mult dorita apă. Ne pregătim pentru primirea oaspeților. Ca marțea de 18 sosesc Steaua Roșie Sibiu cu 12 oameni, oferindu-ne o plăcută surpriză.

Ilie se duce la vânătoare și la întoarcere este de un entuziasm fără margini după cele două beri pe care le-a băut sărbătorind victoria în Sierra Maestra. Seara sîntem invitați sibienilor care sărbătoresc aniversarea colegului lor Bereaș. După masă ne adunăm în jurul focului de tabără petrecînd clipe minunate. Mergem la culcare numai după ce luna s-a ascuns în spatele Colțului Vlăi. Dimineața în calitate de artiști urmărim eforturile sibienilor în traseele deschise de noi. Băieții se mișcă încet dar sigur. Excepție face echipa Ivănuș-Schöp. Cei din Sierra Maestra merg foarte slab producîndu-ne emoții cu carul. E mai bine să nu povestim de ei, ca să te catări. Csaba cu Bruno încearcă hornul din Colțul Peșterii. Îl va încerca și după masă cu Ilie dar fără succes. După masă caterc pe de Gaulle, iar Luci și Bruno vor să meargă în peșteră, dar nu reușesc să treacă de intrare. Seara sosesc și cei de la Voința Sibiu, ca și ai noștri Macko, Peter și copilul. Duminică, ultima zi a scurtului nostru concediu vremea continuă să fie la fel de frumoasă și antrenantă

la fel de plăcută. Pentru a nu pierde și aceasta-zi plecăm fiecare la lucru: Ilie cu Csaba la horn, Loci cu Mackó la cățărare, iar eu cu Bruno începem o nouă premieră în peretele estic al Cetății. Mai mult în joacă fac o lungime jumătate de toată frumusețea după ce epuizez toate pitoanele. Întorși la tabără ne ocup de formalitățile de închidere a concursului. Locul I revine A.S. Steaua Roșie iar la individual lui Vámos L. și Zöld A. Mențiune pt. Schöp. Împachetăm oarecum pitoanele, dar autobuzul ne lasă cu gura căscată. Mulți o pornesc pe jos. Imediat vine un IMS care ne ia pe ultimii 6, astfel că prindem trenul de 6.

O sâmbătă cu vreme incertă. La Turda ploaie cu găleata, dar la Mihai Viteazu nici un strop. Deocamdată sînt numai cu Bruno. Mergem la Surplomba tavanului. Peste 2 ore îi trebuie lui Bruno ca să facă ? LC. Prinși de întunerie nu ne rămîne decît să facem rapelul și la cabană. Au mai sosit Loci și Csaba. Din lipsă de trasee încerc cu Laci Metaka. Traseul pare a fi într-adevăr diavolesc, dar n-am probleme. Neprevăzutul se produce cu 1m înainte de a ajunge în regrupare. Câteva prize foarte fine, espadrilele rupto-mi joacă feste și mă trezesc plutind. Un pendul cu Hita de cca. 7m și rotând în corzi în porțiunea

surplombate a peretelui. Nici o priză, nici o fisură.
Singura soluție de ridicare: ~~[illegible]~~ Prusikul.
Bucla de salvare pe care am purtat-o atît la
mine se dovedește foarte utilă, dar singură nu-mi ajută
la nimic. Încerc bucla de materiale, dar nu strînge
fiind prea groasă. Improvizez din scăriță o buclă
care de bine de rău mă ajută. După multe eforturi
reușesc să ajung din nou la pitoane. Pentru a trece
pasajul de unde am căzut bat încă 2 pitoane și
ajung în regrupare. Din căzătură mă aleg cu o durere
sub coastele din stînga. Pentru a nu forța prea
mult hotărăsc retragerea. În orice caz aceasta a
doua căzătură din acest sezon mă cam pune pe gînduri.
Va trebui să am și mai multă atenție și să nu mă cred
prea mult sigur de în formă aș fi. Pasajul cere un
piton, de a cărui lipsă am aflat mai tîrziu de la Ilie.
La Școala Turdenilor, Csaba și Bruno se ocupă
de noua aspirantă M. Pop. Aici e tare nemulțumit de
spectacolul pe care-l oferă gratuit. Fata se simte
puțin jenată și pleacă. Între timp apare Ilie și urcă
la Peretele Scorus. Împreună cu Csaba se întrec care
să treacă mai elegant fără scărițe. În orice caz

Rie, este formidabil cît a putut să acumuleze în acest an.
După masă trîndăvim pe la Refugiu, iar seara facem o frumoasă plimbare pe Arie. Tatra nici un fel de bagaje.
Vremea se menține în continuare foarte frumoasă. Conform înțelegerii ne întîlnim în Cluj pentru antrenament înainte de Briaz. Ajuns la Turda trec pe la Nicu și Toky. Stau aproape 2 ore la Tatră pe care mă încăpățînez s-o aștept. Ajung abia înainte de a se întuneca. Seara stau cu Radu și Romică la o bere în așteptarea lui Istvan, care apare abia pe la 11 cînd eram gata de culcare. Stau cu el la povești pînă după 12 cînd apare și Csaba. Bem cele 3 beri pe care le cumpărasem pentru ziua următoare.
Dormim sub cerul liber pe un timp extraordinar.
Dimineața formăm 3 echipe și plecăm destul de repede la cățărare. Cu Radu în echipă încep eu cu Galbenul, urmează Per. Korus, Suspendatul ca să încheiem cu Per. Cuțitului Crăpat. Radu s-a mișcat destul de bine, eu am simțit la început efectul căzăturii de săptămîna trecută. După 3-4 lungimi m-am încălzit și nu mai simt nimic. Intorși la cabană ne așteaptă berea pusă la rece. Suflu rapid 2 sticle. Stăm la soare pînă nu mai putem de foame. Ajunși mr

primim și împart echipamentul pentru Bicaz. Ne despărțim urmând a ne întâlni miercuri seara la trenul de Tg. Mureș. Cu toții ne dorim o vreme pe cinste.

Cei de la serviciu profită de faptul că sunt nou și nu scapă ocazia pentru a mă pune de serviciu chiar de 23 August. Cum nu reușesc în nici un fel să aranjez, sunt obligat a recurge la 'scoatere'. Bicazul nu poate fi scăpat. Miercuri după masă sunt în tren spre Tg. Mureș. La Cluj în tren urcă toți, Ilie, Csaba, Radu și Romică. La Tg. Mureș întâlnire cu Ilie. Vedem complexul teatrului de stat, care cu totul deosebit. După miezul nopții ne îmbarcăm pt. Gheorgheni, iar de aici imediat avem autobuz la Lacul Roșu. După ce instalăm corturile mergem la cumpărături în stațiune. După masă căutăm cheile și ne antrenăm pe prima lungime din Hornul Mare din Peretele Pietrei Bardosului. Seara sosesc Peter și Macko. Primii îl secondez pe Csaba în [illegible]. La 6 ore suntem afară fără nici un efort. Se aventurează celelalte echipe ale noastre din Fisura Neagră și [illegible].
După masă Andres, Macko și Mihai intră în fisura '67. A doua zi urmați de camionul lui Nagy la

atac cu Csaba Fisura Surducului Mare. „Pasajul Opriș" nu cam lucrează, dar din 3LC lungi și 4LC scurte suntem după patru ore juncte sus pe Surduc. La Firida 64 doi secundați de Macko și Peter trec prin momente dificile, dar până la urmă reușesc să iasă cu fața curată. Ultima zi am ales traseu de VI. Il secundez pe Laci în Arțar. La intrare e destul de indispus, dar pe parcurs își mai revine. La horn reușim să găsim totuși o soluție onorabilă. La 12^{30} suntem în vale, de unde ne ia un autobuz ce ne lasă în fața cabanei. Urmează festivitatea de premiere. Obținem în final locul II din șapte cluburi și asociații participante. Oricum e un succes remarcabil, mai ales dacă avem în vedere traseele escaladate: Fisura Arțar VIB, Fisura Surducului Mare VIB, Lanțurile din Cotul Lodului VIA, Firida 64 VB, Fisura Neagră VB, Firida 64 VIB, Gențiana IVB, Hornul Roșu IVB, Traseul Mic IIIA.
Prietenii noștri din Tg. Mureș ne aranjează transportul până la Gheorgheni. Marți de dimineață ajungem foarte târziu acasă unde ne așteaptă iarăși serviciul.
După patru luni în care n-am pierdut nici o duminică, de data aceasta, venit destul de obosit din Bicaz, lucrez la noua mea „colé". Mă ajută și frații mei. Terminăm

cu dărîmatul și săpăm fundația. Săptămîna care urmează e cu adevărat chin. Vineri nu mai rezist îmi iau bagajul și plec la Turda cu speranța că voi găsi pe cineva amator pt. premiere la Cheile Aiudului. Nu găsesc pe nimeni dispus să mă urmeze. Nu-mi rămîne decît să ies în Cheile Turzii. Sîmbătă dimineața o aștept în zadar pe Lili, care-mi promisese că va ieși. Nu vine nici Nicu cu Mircea Achim. Sînt indispus de așteptare. Pe la amiază apare Bruno, fără nici un chef urcăm la Peretele Secret ca să-l climatizez puțin pe băiat.

Abia după traseu simt că-mi revine buna dispoziție, efectul acțiunii este miraculos. Seara ne distrăm pe seama fratelui lui Bruno mort de foame care urmărește pregătirea cinei cu ochii cît cepele. Dimineața mai apar Laci și Romică. Îl iau pe Romică cu intenția de a face Sărimeul prin Frontalul Rotunjitului, totuși mă extenuează lungimea I-a. Pe această lungime iese un piton și cu Romica, pitonul pe care-l consideram cel mai sigur din toată lungimea. Cînd ajungem pe vîrful Rotunjitului plouă, ne grăbim cu rapelul. Vremea fiind incertă renunțăm la Sărime și lenevim pe lîngă

cabana, după ce-l căutăm pe Radu prin Chei. Seara trecem pe la Bruno la Cheia. În forță ne reîntâlnim iar cu Ilie care vinde bunicul său.

Conform înțelegerii îl sun pe Bruno să văd dacă poate veni cu mine la plimbare. Răspunsul este afirmativ. Îl anunț și pe Ty. Mureșan. Pe o vreme grozavă urcăm vineri seara în Cheile Poienii. Găsim pitoanele la locul lor. Dimineața când ne sculăm o ceață deasă acoperă totul, pereții ghicindu-se vag în jur. Câteodată apare vârful unui perete sau un turn producând o impresie fantastică. Lenevim pe lângă cort până se ridică soarele mai sus. Mare greșeală pentru că în Peretele Estic al Cetății unde lucrăm este deja o căldură sufocantă. Lungimea făcută anterior are darul să mă reacomodeze cu peretele. În speranța că voi găsi cheia pasajului care m-a oprit data trecută trec peste frumosul hornuleț al Bolovanilor. Ajuns la fața locului cercetez „microscopic" fiecare centimetru de perete, doar-doar voi găsi o fisură cât de mică în care să fixez un „timbru" de trecere. Rezultatul este nul. Dezamăgit n-am încotro și trebuie să mă dau jos. Nu pot renunța și mai încerc o dată, pentru ultima oră. „Minune" — am găsit ceva, ceva ce nu mi-a mai fost dat să întâlnesc încă. O mică excrescență,

a peretelui cît un vîrf de creion tocit. Dacă o mică buclă de cordelină s-ar agăța după ea aș putea pune scăriță și în ipoteza că va rezista aș prinde fisura pe care atît am dorit-o. Cu mii de precauțiuni încerc mișcarea. "Am succes". Pitonul fixat în fisură îmi creează bună dispoziție. Mai departe, deși întîlnesc pasaje destul de grele, nu mai reușesc să-mi schimbe buna dispoziție! Au ieșit 5 lungimi – N.A. Numele traseului – Peretele Estic al Cetății. La 14<u>30</u> jumătate din planul inițial este realizat și coborîm la masă. Foarte bună ideea cu lipide cosmice, care ne face să mîncăm ca sportivii. Cîte un pic trec în limite și iar la lucru. Începem creasta planificată. Prima lungime, foarte frumoasă și destul de grea, îmi dă de lucru pînă seara. Cînd ajung la surplombă, cu toate încercările nu pot trece fără pene. Fac un rapel deocheat dintr-o teacă bătută pe întuneric. Las în perete 2 carabiniere și 5 scărițe. În vale este întuneric deplin. În timp ce aprind focul vin și băieții de la Tg. Mureș: Andras cu Marck și încă doi. Cinăm la lumina focului într-o ambianță foarte plăcută, stimulată de bitterul adus de băieți. Dezbatem probleme de tehnică alpină și istoria alpinismului.

Înainte de culcare Andras își caută pitoanele înghețate din zidul Arsului. Dar surpriză: cei de la întreținere au curățat totul inclusiv pitoanele. A doua dimineață până-n ziuă mergem la cuptoarele de var pentru a face penele necesare. Croiesc două în speranța că-mi vor fi suficiente. După dejun plecare la ale lui. Eu cu Bruno la creastă, Andras cu Horch la Bogza iar cei doi tineri în Creasta Clujenilor. Penele mele sînt aproape la limita utilizabile. În orice caz, trecerea surplombei este o victorie. În continuare încă 4 lungimi cu unele pasaje foarte verticale și pitonate minimal. La 15^{30} sîntem sus. 5 LC-IV.B- Creasta Ursitelor. Tg-mureșenii sînt alarmați de întîrzierea noastră și pornesc în căutarea noastră chiar cînd ajungem noi în șosea. În mare grabă îmbucăm ceva, împachetăm și coborîm la Poiana pentru autobuzul de 17^{00}. Călătorim comod până la Vad, iar de aici avem tren imediat.

Nu mi s-au vindecat bine mîinile că miercuri sînt iar în gară pentru plecarea la Bușteni - Etapa finală - seniori. Însoțit de Csaba aproape pierdem rapidul pentru care au fugit de la lucru. La Căminul Alpin sîntem prima echipă sosită. Luăm ceva mîncare, stăm de vorbă cu Gyuri și urcăm la Coștila. Aici îi găsim pe ieșeni care se pregătesc să plece spre casă. Dimineața ne sculăm la 5^{00}, mîncăm și luăm

drumul Circurilor Văii Albe, pentru Albastra Directă.
Mergem rotativ. Csaba face în cap Tandemul iar mie îmi vine Turnul, care nu-i cam pune la punct, mai ales că am cam neglijat dirijarea corzilor. Las dimpotrivă epuizat de tragerea corzilor. Sunt obligat a regrupa într-un loc impropriu pentru a-l aduce pe Csaba. Ultimele trei lungimi le facem din două. Am făcut în total șase ore jumate, timp destul de bun pentru prima dată. Coborâm pe Brâna Aeriană. La Refugiu Laci ne-a pregătit un ceai și s-a dus după apă Hornicani, iar spre seară plec cu Csaba la Bușteni pentru ședința tehnică. Csaba este în centrul atenției tuturor pentru Brila și speranței. Pentru prima oară iese echipa Harmath-Moravek în Albastra Mijlocului; urmând ca eu să mă odihnesc pentru „Acul Crinii". Urcăm sus după ora 10. Dimineața când sună ceasul mă întorc liniștit pe cealaltă parte și ascult pregătirile băieților. După 7 ore mă scol, mănânc, stau la povești cu cei care urcă de jos, iar când rămân singur pregătesc ceva lichid pentru băieți și plec în Circuri la „Piatra". În Albastra animație mare: în față Csaba-Laci, urmați de Cezar-Mitică, Miru-Berti și Gyuri-Victor. După 1/2 oră apare și

arbitrul-nea Paul Fazakas. Discutăm cîte-n lună şi-n stele pînă pe la 12 h cînd sînt obligat a pleca pentru a-mi întîlni "echipierii" la locul de bivuac. După-masă coborîm la Cămin cu tot echipamentul în perspectiva plecării în Claie.
Cum Armata nu se înscrie pt. Claie, vom merge şi noi în Mult Dorita. Dimineaţa prind să fac un răsărit de soare de toată frumuseţea pe Brîna Suspendată. În total ne-a trebuit cam de 3 h pentru a ieşi sus. La coborîre am folosit o mică şmecherie, recuperarea coardei nemaifiind o problemă.
Cînd lumea abia intră în traseu noi coborîm deja pe Brîna Aeriană. Toată ziua lenevim pe lîngă Refugiu, stăm de vorbă cu M Cerchezan. După-masă coborîm toţi trei în oraş. Ca să-mi fac şi eu planul ne înscriem pentru duminică în Policandru.
Cînd ajungem seara din nou la Refugiu găsim lume multă şi surpriza, pe Gelu. Perechile curg în toate direcţiile şi nu-ţi vine să te culci. Dar cum mîine avem treabă trebuie să şi dormim. O nouă sculare matinală, o frumoasă plimbare de 2 1/2 h în Policandru, un rapel fantastic spre valea Caltei şi ne pregătim de coborîre. Un drum la Cămin, mare şi obţinem permisiunea de a lipsi de la festivitate pentru a prinde trenul de 21. În ultima clipă aflu că sîntem pe locul 11 din 13 asociaţii. Un rezultat bun şi foarte promiţător.

Cl. 1. A.S. Armata Bv. — 4. Torpedo Tohan — 7. Celuloza B. — 10. Carpaţii H.
2. Univ. Buc. — 5. Univ. Bv. — 8. Voinţa S. — 11. El. M-Tg. M.
3. Poli Tm. — 6. Turdeana Turda — 9. Sănătatea Buc. — 12. St. Roşie S. — 13. U. Cluj

Au trecut două duminici în care n-am pus mîna pe stîncă, fiind plecat la scuturatul prunelor, iar duminica următoare sînt plecat la Baia Mare pentru Seminarul SALVAMONT. O săptămînă foarte plăcută, cu care cred că nu mă voi mai întîlni, după cum au decurs discuțiile. Am discutat cu Schemu probleme legate de alpinism fără prea mare succes!

Sosit în Cluj la ora 10^{30} la 13^{00} sînt în drum spre Turda. Ilie nu mi-a lăsat nici un anunț, iar cheile nu le găsesc la Craba. Plec în Chei cu speranța că voi găsi careva cu cheile. Voi aștepta destul, hotărîndu-mă să dorm cu sibienii, băieți foarte simpatici. Nu mă instalez bine în pat și sosesc Bruno și Craba. La Refugiu o mulțime de băieți de la Ig.M. Duminică, pt. prima dată în coardă cu Andras intrăm în Vigh Tiby, pt. plăcerea lui. Rapel prin Hiliod și la cabana. Stau la o bere cu Ilie (Sorin) fără a observa în grupul de la masă o apariție surprinzătoare. Sus la Refugiu surpriza (Tuli) își exprimă cu semiconvingere intenția de a relua activitatea, ceea ce nu poate decît să mă bucure. Toată lumea pleacă, iar eu rămîn să fac puțină ordine în casă.

După ce în cursul săptămânii am aranjat problemele organizatorice pt. Cupa „jud. Cluj", sâmbătă ies la drum spre Cheile Turzii. Până seara ceilalți mă ocup de gospodărie, pregătire focul de tabără. Dimineața sîntem în total 10 oameni și mergem la traseele de escaladă. Mă ocup cu vărul lui Radu, fără a-mi produce nici o impresie deosebită. Ughetet o iau pe Luli și încep cu Cravurul, Gabor Fr. și Fisură Seonis. Deși a întrerupt mult timp, talentul este evident, mergînd foarte curgător. Seara sîntem invitați la Csaba unde pierd toată noaptea abia reușind să ajung la serviciu.

La sfîrșitul săptămînii alerg ca un disperat în toate direcțiile pentru a pune la punct ultimele amănunte legate de „Cupa jud. Cluj". Joi după masă ies la drum spre Turda de unde ies pentru noapte la Chei. Dimineața vin Ilie, Luli și Bruno. Împachetăm și încărcați peste măsură ieșim la ruta spre Buru. Ne ia TV-ul de la Electroceramica, iar din Buru prindem imediat un camion care ne lasă la podul din Chei. Instalăm tabăra și așteptăm invitații. Primii sosesc brașovenii lui Moghiu, producîndu-mi o plăcută surpriză. Seara cu băieții noștri sosesc și cei de la Sibiu în frunte cu Taurazi.

Sîmbătă dimineața brașovenii se scoală cu noaptea-n

cap, așa că nici nu avem timp să mîncăm. Fisura Centrală, Hornul Mare și Sierra Maestra sînt traseele pe care le aleg sibienii intrînd în Creasta Verniștei urmați de clujeni, iar Ilie cu Bruno în [illegible]. Pe la 10 sosesc clujenii cu autobuzul și surpriză: Ilyes de la Poli Tim. și Kajtár de la Oradea. În Fisura Centrală, prietenul meu din Arad (Scrobotă) stă peste 5 ore și nu înțeleg de ce. Toată ziua-mi trece umblînd de la un traseu la altul în calitate de arbitru principal. După masă sosesc încă doi băieți de la Sibiu, iar seara vine Laci. La întoarcerile din trasee se discută cu multă însuflețire despre dificultățile și frumusețile întîmpinate. În general gradul de dificultate cerut este justificat cu un plus pentru Sierra Maestra. A 2-a zi sosesc și băieții lui Csiky fără carabiniere care le-au fost furate pe tren cu rucsac cu tot. Sosesc și Gabi cu Edy, și-i trimit ca secunzi cu Lili în Creasta Sudică. Spre deosebire de prima zi clujenii se avîntă și ei în traseele noi, dar este prea tîrziu, brașovenii luînd un avans considerabil după prima zi! Merg foarte încet, fiind nevoit a întoarce din Fisura Centrală o echipă, care pe 1/2 a lungime a făcut aproape

2 ore. Cupa revine pe merit bravoenilor, fiind urmaţi în clasament de U Cluj, Turdeanu, Steaua Roşie, Electromureş, Poli Tm. şi Rapid Oradea. La individual disting cu brio pe Kádár Gabriel (U Br), Kajtre Carol (Rapid) şi Tuiuta Iuliu (Turdeanu). Îmi pare rău de Laurenţiu, dar am vitat de el. Autobuzul clujenilor ne aduce foarte comod până acasă. Traseele omologate cu această ocazie se prezintă astfel:

1. Sierra Maestra VA
2. Fisura Rasoritului VA
3. Fisura Centrală IVB
4. Hornul Mare IVB
5. Peretele Turnului IVB
6. Creasta Veveriţei IVB
7. Creasta Iudică IIIB
8. Creasta Prieteniei IIIB
9. Hornul cu spini IIIB
10. Creasta fetelor IIA.

Bilanţul activităţii noastre de un an de zile în Cheile Poienii este extraordinar, depăşind orice aşteptări.

După o săptămână în care plouă continuu, pe alocuri cu lapoviţă, aud că la Băişoara zăpada are aproape jumătate de metru. Iar băieţii or să mă aştepte la Cluj, nu pot

reușita tentației primei zile de schi. Fug acasă după bocanci, iar de aici repede ajung la Muntele. Urc pe Gera fără urmă, afundându-mă uneori până la brâu. Prinderea care nu se face este ca întotdeauna extra-ordinară. Dimineața lenevesc în pat în speranța că lumea va bate pârtia. Ies pe la 11½ și nu-l găsesc decât pe Bándi, care trage din greu. Schiem împreună până pe la 13½ pe o zăpadă ideală. Am făcut astfel inaugurarea sezonului de schi.

Sâmbăta următoare iau iar drumul Cheilor dar ajung foarte târziu încărcat cu doi rucsaci în vederea sărbătoririi a trei ani de activitate. Împreună cu Bruno, Romică și Lada stăm la taifas stimulați de cei 2 litri de vin cu scorțișoară, pregătiți la primus. Dimineața apar și Laci împreună cu Peter. Facem câte un mic traseu, iar după aceea ne jucăm cu Prusik-ul pe porțiunea surplombată gâtul la Grohotișul Mare. La Refugiu frigem ficat și bem bere.

Săptămâna trece greu, dar până la urmă tot se termină și fug la Turda, unde am și de lucru la secție. În Chei este o vreme splendidă, călduță, dar sunt singur. Seara apar Lali, Bruno și Nicu pentru proiecția de diapozitive. Nicu alătură personalul

cabanei și cei de la moară. Peste noapte rămîn numai cu Bruno și stăm la povești pînă aproape de miezul nopții. Iar apare dimineața, iar cînd să plecăm apar și Macko și Peter.
Cu Bruno merg în Creasta Cipkesului, instruindu-l pe rute. Clujenii au venit cu grămada, cuprind toate traseele de la Creasta Frumoasă în sus. Continuînd antrenamentul cu Bruno îl pun la muncă în Gabor și ne întoarcem pe jos la Turda. Noaptea dorm la Ilie, care s-a întors de la București cu coardele pentru Salvamont.
„Tura Gorei" se desfășoară pe un timp ideal. Alături de noi Ștefi și clujenii. Ilie cu Ezi și Bruno duc coroana ce va figura pe cruce. Eu mă ocup de Morch în Peretele Rotunjitului și apoi în Gabor și Fisura Soros. Băiatul are stofă și bine îndrumat ar da rezultate bune. În continuare mă distrez de minune cu Ilie pe seama unei lui pasiuni: fotografia. Deoarece trebuie să rămîn la Turda îl refuz pe Nicu, care se oferă să mă ducă pînă la Cluj. Ca de obicei dorm la Ilie.
În timpul săptămînii ore insistente pentru Pardina. Alerg ca un nebun după unul și altul pentru a aduna o echipă de tineret. Pînă la urmă îl prind pe Bruno

și Morek. Sâmbătă seara fug cu Bruno în Chei după echipament, decorcă la miezul nopții avem tren. Dimineața pe la 8½ sântem în Sinaia, unde îi întâlnim pe Brădeni și Timișoreni. Pe baza insignei Salvamont îi duce pe toți sus gratis.
Coborîrea la Padina o fac pe schiuri. Atmosfera în tot timpul săptămânii va fi foarte cordială, iar programul destul de lejer. Dictăm regulamentele, ne certăm și jucăm wist pe nopte.
Trece astfel o săptămână minunată, care se va încheia prin examenul de antrenor.
Morek obține categoria tineret, iar Bruno traseele de iarnă, doar taberele cele de vară.
Intors acasă, sâmbătă fug la Turda după schiuri și apoi la Băișoara. Deși ninge continuu și zăpada este destul de moale, schiez peste 2 ore.
Duminica următoare merg acasă pentru „cina porcului" și reușesc să mă întorc bolnav.
Încă o duminică la Băișoara, hotarăsc plecarea la Pusetele de revelion. Ne înțelegem să ieșim la Băișoara. Marți seara cu intenția de a fenta

autobuzul, ajung în Gara unde îngheţ de-a binelea până apare Ilie. Fiind informaţi că Maşina de Munte nu va urca o luăm pe jos. Deabia înainte de Lazăr ne ajunge un camion. Când ajungem la cabană petrecerea este în toi, Băieţii erau convinşi că nu vom mai urca. Două zile foarte frumoase, cu schi intensiv şi o ieşire minunată pe Bucşoi.

N-au trecut decât 2 zile şi sînt iarăşi la Brăişoara. Am uitat de drama Salamonitului din Ianuarie.

Cu gîndul la Raliu, duminică ieşim în Chei pt. exersarea coborârii accidentaţilor. Mări Mezey face pe accidentata, chinuind-o timp de aproape 2 ore. După aplicaţie, cu Ilie în coardă facem Peretele Scorus şi Creasta Frumoasă. Mişcarea ne creează bună dispoziţie, cu tot frigul de afară.

Invitaţia pentru Raliu soseşte în ultima clipă. Laci şi Ilie renunţă, aşa că plec numai cu Istvan, îngrijoraţi că am întârziat. Ajunşi în Sinaia, aflăm cu stupoare că noi sîntem a 3-a echipă sosită. Raliul în sine se încheie cu un fiasco. Împreună cu Istvan reuşim să câştigăm orientarea de noapte,

slalomul cu Akya şi proba de alpinism. În ultima zi fac cu Istvan o frumoasă plimbare până la Babele, de unde ne întoarcem pe schiuri. La coborârea pe Furnica găsesc ceasul pe care nu mă îndurasem să-l cumpăr. Se pare că e destul de valoros. Câştigul compensează pierderea biletului. Îmbarcat la Sinaia mă întorc fără probleme acasă.

Urmează ceva deosebit. Fiind o vreme posomorâtă, cu ploaie, deşi sînt bolnav după extracţia unei măsele, dau curs invitaţiei lui Laci de a vedea Peştera Vântului. Toată noaptea rătăcim în subteran, admirabil conduşi de Laci. Mă impresionează „Labirintul" - ceva fantastic. Se pare că m-am şi vindecat ajutat de atmosfera speo.

Cu gândul la Piatra Craiului iesim două duminici la Chei. În prima cu Andras ne chinuim în Colţul Estic. Cel puţin eu sînt ridicul. După ce pierd continuarea traseului şi bat cele 2 pitoane pe care le am la mine ajung într-un loc de unde nu mă mai pot da jos, decât după ce Andras îmi trimite un piton pe care la sors

din regrupare întîmplarea este de natură să ne atenționeze asupra dificultăților cățărării de iarnă. O surpriză plăcută – prezența Mariei pe o vreme destul de cîinească.

Duminica următoare ceața și zăpada hotărăsc să atac un perete nordic și intru cu Ezi în Suspendat. Îmi pare de necrezut, sînt obligat să bat un piton de trecere, după ce am mai folosit și o sme-chere. Frigul nu iartă și cade îndrăzneala.

Reușita îmi dă totuși încredere pentru Piatra, unde vom ~~[illegible]~~ evolua săptămîna viitoare. Anunțată cu o zi din cauza unei ninsori proaspete, etapa debutează în condiții destul de grele. La sorți echipa Laci-Ile merge în Cornul Caprei, iar eu cu Andraș mă antrenez inconștient în Alvecdelor din Tiene. După o lungime frumoasă, trece Andraș în față, ratează continuarea iar eu rămîn fără ~~pitoane~~ circa din încercarea de a recupera pitoanele, de care se pare că vom avea nevoie în tentativa noastră. În această situa-ție nu ne rămîne decît să coborîm cu maximă prudență. Situația din cealaltă traseu nu e de na-tură să-mi dea mari speranțe. Zilele Plaiul...

aflăm că în Cătinel situația este și mai gravă, nici o echipă nevenind să iasă cu zina din Cornul Caprei! Ilie după 11 noaptea sosesc primele două echipe, care-mi aduc vestea că și ceilalți sînt ieșiți și că Laci a căzut. Îngrijorat peste măsură adorm așteptîndu-i. Sosesc abia la 3 și surprinzător destul de veseli!

Dimineața Laci nu poate pune piciorul în pămînt și pleacă acasă ajutat de Ilie. Eu cu Andras o luăm la fugă după arbitru pentru a putea intra în Frontal. Gati Tolnai Andras se mișcă foarte bine ieșind fără probleme.

A III-a zi ultimul traseu: Sîngele Voinicului. Ointrare în surplombă ce mă întinde la maxim, un pasaj împuțit în lungimea II-a ce mă aduce în pragul exasperării, un ciocan sacrificat ogr Meheria această etapă dură. În final venim pe locul VI cu 102 p (12 penalizare pt. I-a zi), peste așteptări!

N-am trăit nici de 10 ore în Cluj și-mi iau rucsacul pentru Cheii. Împreună cu Ilie, Lili, Romică și Ezi așteptăm sosirea lui Bruno cu

cheile de la reședință. Dimineața ne plimbăm pe platou
și apoi coborâm cnii la Zburător, iar eu cu Lili la
Gabor Fr. și Concurs. Un fiert, bere și o plimbare
pe Suia încheie această frumoasă zi.
Peste 3 zile sîntem în tren cu destinația Retezat,
încărcați de ți-e mai mare mila de noi. După o
serie de transbordări ajungem la Nucșoara când
se întunecă. De aici nimeni nu se oferă să ne ducă,
din cauza drumului impracticabil, până la Cabana
Rupți de greutate și starea drumului nu ajungem
decât la 9^{30} la canton unde cerem găzduire. Foarte
amabile gazdele noastre ne oferă 2 paturi și o masă
pentru 5 oameni. Dormim fără probleme. Cu toate
că este zi, drumul până la Gentiana nu este o
jucărie, ajungând destul de istoviți pe doi. Norocul
nostru că alpiniada s-a amânat cu o zi din cauza
ninsorii și avem o după-masă pentru refacere.
Împărțiți în două echipe (Istvan, Romica - Ezi și eu)
începem cu Vf. Mare pe o vreme câinească. Portile închise
Vf. Păpușa, Vf. Peleaga, Vf. Pietrele, Vf. Bucura au
darul de a ne aduce într-o stare de epuizare
extremă. Ezi este eroul zilei, uimindu-mă cu

tenacitatea-i deosebită. Îmi las coechipierii împrăștiați prin căldarea Pietrele și o iau la fugă spre cabană cu fișele.

Cu șanse de a ocupa un loc fruntaș la echipe aleg iar trasee ce să aducă maximum de puncte. Echipa de tineret completată cu Mareș vor merge pentru 21p (Vf. Retezat, Vf. Bucura, Vf. Peleaga, Vf. Păpușa, Vf. Pietrele) iar noi (Lulu, Ezri și eu) vom încerca să dăm marea lovitură (Vf. Bucura, Turnul Porții, Judele, Slăveiul, Peleaga, Pietrele). Infernală urcare Piciorului Pelegii în special pentru Lulu care dă ultimele resurse. Deși mereu spune „nu mai pot" nu se oprește. Se pare că totuși am tras prea tare de biata fată și probabil n-o să mi-o ierte prea repede.

Seara când mă întorc cu bidonul plin de bere și cu trofeele câștigate, totul se uită și suntem mai mult decât mulțumiți de treaba pe care am făcut-o. În orice caz locul II la echipe prin echipa de tineret și locul VI la asociații (deși cu cel mai mic număr de oameni) nu sunt de lepădat. Urmează o zi de relaxare

în care vor de proba de schi Lili și Eși după ce noaptea a făcut bivuac. Începem coborîrea de pe tot peretele din Bucura. Lili are reacția să se supere de tot pe mine, dar nu-i fac nici o concesie. Totuși se pare că iarăși am mers prea departe, dar vor urma zile de odihnă binemeritată.

Tineretul intră în focul luptei pentru campionat. Trei zile de cățărare, trei trasee (Furcile, Vulturilor, Gemenele) din care primul îi cam întoarce pe dos, ca și pe mine de altfel care-i urmăresc de jos din „groapă". Fac pe bucătăreasa, îi dădăcesc cum pot mai bine. În a 4-e zi pleacă în Retiu, eu cu Lili facem Vf. Pietrele de plăcere. Ieșirea se încheie odată cu apariția vremii proaste, jos în Țara Hațegului este primăvara în regulă.

Sîntem aproape de a pierde o roată de la camionul cu lemne cu care coborîm pînă la Nucșoara. O plimbare de mare efect cu căruța pînă la Sălașul de Sus, un marș forțat pe șosea pînă la Ohaba și reușim să prindem trenul planificat. Înainte de miezul nopții sîntem acasă, iar dimineața la serviciu.

Doar o săptămână de odihnă și o iau iar din loc cu Ilie și Andraș pentru Creasta Făgărașului.

Duminica am fost acasă, eveniment mare pentru ai mei. Sâmbătă circul pe ruta Cluj-Turda-Cluj, iar dimineața abia prind trenul de Sibiu. Împreună cu Andraș urcăm ultimii la Suru. Vremea destul de bună ne permite să ajungem la Călțun, chiar dacă facem și Creasta Sărății și Vf. Negoiu.

Doar coborârea prin Strunga Dracului ne cam pune la încercare, mai ales că și ninge și e totul ceață. Dormim în Refugiu, „Salvamontiști" claie pe grămadă. Atmosfera este foarte veselă. De aici la Bâlea ne plimbăm. În ziua a II-a dăm lovitura: Bâlea-Sâmbăta – 11 ore. Am mers foarte bine fără a forța prea mult. Regret că n-am putut coborî la Podragu. Cu aceasta am încheiat sezonul de iarnă. Abia am așteptat să dau deoparte bocancii de schi și să iau espadrilele! Am fost toată iarna atât de încărcat încât mi-am trădat mai vechea mea dragoste: schiul. Dar ce să-i faci nu poți face treabă serioasă și să te și distrezi!

Urmează două duminici în Chei, unde mă ocup de
începători. Printre ele Joc şi un Ascuţit cu lulu aflate
la începutul unei perioade de mare formă. Toţi băieţii
se arată excelent pentru acest început de sezon.
Duminica următoare vine rîndul Peretelui Uriaş
prin Vigh Tiby pe o vreme splendidă. Cu o seară
înainte dăm o fugă pe Santul pentru încălzire. Totul
merge perfect. Traverseul de efect o impresionează
pe Fatty, dar nu-i creează probleme. Ne întoarcem
prin Creasta Scorus şi mă ocup în continuare de un
începător care reuşeşte să uite o carabinieră în
Scala-Tordeana. Ne întoarcem la Turda pe lună.
N-am scăpat de ceea ce mi-a fost frică: vom lucra
duminica. Cu toate că mă antrenez la conducere
săptămîna care urmează e un chin. Sîmbătă
înainte de 12 nu mai rezist şi-mi iau tălpăşiţa de
de la lucru şi ~~[illegible]~~ Pe la 2 sînt deja în Chei. Vremea
este închisă cu vînt rece. Intrat în Chei mă întîlnesc
cu Romica şi Radu care şi-au încheiat vacanţa cu
realizări deosebite: Cipkemt, Vigh Tiby, Porumbeilor
2 lungimi de premieră şi alte cîteva trasee mai
mici. Echipa lor e foarte omogenă şi se pare

destul de experimentată pentru a le putea încredința sarcini sporite.

Între timp sosesc Istvan și Iuli și mergem la Creasta Cipkesului după ce ne amuzăm la Moară. Pe rînd încercăm fiecare dar nu reușim să trecem din cauza frigului la mîini. Pentru a-mi salva onoarea de sportiv de catg. I mai încerc odată și reușesc să trec. Deoarece eu i-am ajutat pe Moară, el se răzbună trăgînd de mine în traseu.

A 2-a zi vremea este la fel de nepriincioasă, totuși mergem la treabă. Conform planului intru secundat de Iulia în Peretele Cipkesului. Se pare că nu prea sînt în formă bună, e și frig și mă bate gîndul unei retrageri după lungimea I.

Iuli rămîne surprinsă de ideea sugerată, dar nu cedează. Dintr-odată mi-a venit inima la loc și mă simt excelent. Fata mă urmează fără nici o greutate, încheind astfel o tură destul de frumoasă.

Imediat profit de prezența lui Nicu la Cluj și invitați de Istvan la 23 intrăm la baza Suspendatului. Îl trimit pe Nicu în față. Spre antrena-

mentului se simte în viteza de înaintare, dar mișcările sînt foarte „rotunde". Duminică e mare chermeză în Chei cu premilitarii. Majoritatea sînt ocupați cu întrecerea (concurenți și arbitri), iar eu privesc vremea de promo-nă într-o dispoziție nemulțumită. Mă consolez că peste 3 zile vom fi la Cheile Priemii.

Miercuri în agitația neobișnuită provocată de sărbători am inspirația de a-l ruga pe Nața să fugă cu mine pînă la C.T. și de aici la Cheile Priemii. Am rezolvat astfel problema cea mai grea. Mă întîmpină Andrașcu Ivy încă de dimineață. Organizăm tabăra, facem rost de lemne. Între timp sosesc pe rînd și ceilalți. Sîntem în total 14 oameni, ce nu s-a mai pomenit la „Jurdeana" și mai urmează să vină Ustrean și Ilie.

Vremea excepțional de frumoasă ne determină să stăm la foc pînă către miezul nopții. Duetul R-R își șlefuiesc perlele repertoriului și după stingere.

Prima zi debutează dezastruos pentru noi! Plouă. Ne învîrtim în jurul focului, dormim, dar simt nerăbdarea din oameni cum crește. Seara apar cîteva stele renăscînd în noi speranța, dar dimineața rămînem dezumflați cînd ne trezim în răpăiala ploii pe pînza cortului.

Cei mai slabi de înger încep să se gîndească la o dezertare. Nu încerc să-i rețin, că-ci n-am pe cine.
Ca o răzbunare, la o oră de la plecarea lor apare soarele și într-o 1/2 oră sîntem complet uscați, inclusiv corturile. Ne repezim la materiale și repede în traseu. În echipă cu Andrei fug pe Creasta Sudică pentru a mă dezmorți. Traseul R-R intră în Fisura Centrală. Radu („Jorgemel") primește botezul în lungimea II. S-ar părea că locul e dat dracului nefiind primul care o ia la vale.
Sîmbătă dimineața pe vreme incertă mergem totuși la premiere. Ispitit de Fery Kaptor atac creasta descoperită încă de anul trecut. Cîte un piton și foarte atent la bolovanii care mișcă reușim să facem patru lungimi. Peretele ce urmează necesită scărițe și cum alle noastre au fost duse de „dezertori" nu ne rămîne decît să coborîm spre Hornul Mare, mai ales că începe să și plouă. După masă cu Tiby și Fery intru din nou în Creasta Sudică și apoi în Creasta Fetelor. Băieții se mișcă destul de bine în special Tiby, care promite. În ceasurile petrecute lîngă foc ne tratăm cu ceai de mentă de cea mai bună calitate.

Nici partea muzicală nu este mai prejos. Fiind mai puțini, atmosfera este mai caldă, mai prietenoasă. Familia König este foarte agreabilă, iar „centrul" din Vânători începe să imite atmosfera taberei, să participe la viața ei. Păcat că stagiul este pe terminate. Tot azi au făcut treabă bună și ceilalți (3 LC premiere) și 2 trasee. Ultima zi îmi oferă satisfacția terminării premierei începute ieri. Au ieșit 8 LC, a V-a și a VII-a fiind cele mai frumoase. Cum Fery nu se hotărăște pentru nici un nume propun „CREASTA ASCUNSĂ" pe care-l acceptă toți. Dificultate: IV A+. Pardel cu noi, Romică și Radu se distrează în Sierra Maestra plimbându-l de câteva ori pe Ilie, iar familia König încearcă Turnul, dar fără succes.

Bilanțul ieșirii este pozitiv (11 LC premiere și 10 trasee) cu tot timpul nefavorabil. Perseverența n-a fost în zadar.

Mulțumiți strângem tabăra și ne întoarcem acasă pe la Aiud. Vor urma 2 săptămâni îngrozitoare, fără duminică, care-mi vor deregla complet modul de viață.

Două săptămâni înseamnă foarte mult, dar au și ele un capăt. Sub amenințarea iminentă a ploii intru în Chei și-l iau pe Romică să facem un traseu de viteză. Seara după ploaie jucăm volei și mâine în fața

cabanei, fără prea mari speranțe pentru a doua zi. Se pare că suntem tare norocoși, soarele fiind sus când binevoim să ne sculăm. Se adună lume multă, am probleme cu materialele dar până la urmă reușim să formăm totuși 6 echipe.

Împreună cu Rémică încercăm iar eventual! Frate-Sunime. Traseele și căldura excesivă ne pun serios la încercare. În Sunime în special nu ne simțim deloc la largul nostru. În jurul orei 15 suntem totuși la Stea de unde facem o plimbare plăcută până la izvor, unde vom petrece plăcute clipe de odihnă. Suntem ultima echipă întoarsă din traseu și când ajungem la Refugiu ceilalți sunt gata de plecare.

Sfârșitul lunii mai înseamnă și încheierea crutunilor cu gazda, profilându-mă pe lavete.

După ce mi-am strâns lucrurile acolo, evian direcția Chei. Până seara mergem să dezvirginăm iar Hornul Marak. Gede, care mă secunda, reușește să lase în primul piton o carabinieră.

A II-a zi pentru prima dată în coardă cu Săplăcan, mai vechea mea cunoștință din Moclia Mare,

facem cu Suspendata și Peretele Cipkesului. Au face împreună o echipă foarte omogenă.

Încă o duminică lipsă din Chei și apoi pregătiri pentru Bucegi. La ultimul antrenament cu Lili și Tiby încep cu Peretele Corii care a ținut pe fată în față. Deși mamaie reușește totdeauna frâna, liniștindu-mă pentru Bucegi. În continuare cu Tiby intra în Cr. Frumoasă și pentru prima dată în Zburători.

Înainte de plecarea în Bucegi mă enervez din cauza fetelor. Mai întâi Eva și apoi Lili mă informează că nu vor putea veni. Lovitura aceasta mă va determina să renunț definitiv la ideea unei echipe de fete. Duminica înainte de plecare deși sunt în Chei nu pot face nimic, fiind bolnav după banchetul de 10 ani.

După mai 200 km de conducere îmi iau inima în dinți și mă hotărăsc să merg la Bușteni cu mașina. Îl iau pe Bruno de pilot și după 5 ore extenuante sosim la Căminul Alpin. Băieții sosesc abia dimineața. Tabăra de bază o stabilim la Hotelul Chiarilor într-o ambianță remarcabilă. Pentru prima dată învățăm farmecul asociației. După instalare facem

o plimbare de prezentare cu toată trupa. Valea Gălbinele, Horoul Coamei cu popasuri prelungite pentru identificarea traseelor din peretele Gălbinele se scoate în apropierea Hotelului. Cu intenția de a coborî prin Valea Corbului, ne rătăcim, ne prinde o ploaie zdravănă, dar până la urmă ajungem și la potecă. La cabană ne așteaptă Ilie.

Alt-a zi mergem la cățărare pentru acomodare cu craglomeratul, în coardă cu Andrei intru în Hergaia Buhl, traseu frumos și aproape de Refugiu. După masă la ședința tehnică primesc o lovitură grea! zici că traseu de VI nu putem face cu cotg. II. Dezamăgit învârtit toate echipele pentru Claia Mare și Peretele cu Flori, trambălată până la dracu plouați și indispuși nu vedem nimic, arbitrul nu pare e sigur pe unde să intrăm, înghețăm și până la urmă renunțăm la Gențiana și intrăm în Tr. 5. În orice caz s-a dus dracului Timpul Standard. Neînțelegerea exactă a „regulamentului" m-a dus la o greșeală tactică pe care o regret amarnic. De, din experiență învață omul. Edificat asupra sensului timpului